Kitap fiyatının %7'si MOR ÇATI KADIN SIĞINAĞI VAKFI'na bağışlanmaktadır.

Eve Ensler

Vajina Monologları

miron

Vajina Monologları

Eve Ensler

Çeviri
Özden Öke

miron

The Vagina Monologues, Eve Ensler

Copyright © 1998, 2001 Eve Ensler
Çeviri © 2002 miron
İngilizce basım, Villard Books, 1998

Villard Books Random House Inc.'nin tescilli markasıdır.
Bu kitabın Türkçe yayın hakkı miron kitapları ltd.şti.'ne aittir.
Yazılı izin alınmadan hiçbir alıntı yapılamaz.©

1.Basım
İstanbul, Mayıs 2002
ISBN: 975-97917-0-6

Tasarım
miron atölye

Baskı ve Cilt
GRAPHİS MATBAA

miron

İrtibat adresi:
Bağdat Cad. No:106 B/15
Fenerbahçe 81030 İstanbul
tel-faks: 0216 348 39 34
e-mail:posta@mironkitap.com
www.vajinamonologlari.com

Vajinamı okşayan ve kalbimi uçuran
Ariel için

YAZAR HAKKINDA

Eve Ensler'ın, Obie Ödülünü kazanan ve 1998 yılından bu yana New York'ta kapalı gişe oynayan oyunu "Vajina Monologları", tüm dünyada 20'yi aşkın ülkede sahneleniyor. Bu oyun, aynı zamanda V-Day olarak isimlendirilen bir kadın hareketinin de doğmasına neden oldu. Eve Ensler'ın diğer oyunları, "Lemonade", "The Depo", "Floating Rhoda and the Glue Man", "Extraordinary Measures", "Ladies and Scooncat", henüz türkçeye çevrilmedi. "Necessary Targets" isimli oyunu ise, hem Saraybosna'da hem de New York'ta sahnelenmekte. Ensler "The Good Boy" adında yeni bir oyun ve kitap üzerinde çalışıyor. Yazar, eşi Ariel Orr Jordan ile New York'ta yaşıyor.

SUNUŞ

İnsanoğlu, dünya üzerindeki muhteşem zihinsel evrimi boyunca, "doğru" veya "yanlış" kabul ettiği sayısız kavram, yaklaşım, düşünce kalıbı ve zihniyet oluşturdu. Zamanla, bir kısım "doğruların" yetersiz, "yanlışların" ise eksik olduğu anlaşıldı ve bunlar terk edilerek yenilendi. Sonuçta, kuşku ve merak dürtüsünün verdiği enerjiyle, insanlar kendileri için daha iyisini bulmayı ve geliştirmeyi hep başardı.

Ne var ki, binlerce yıldır tabulaşan öyle bir konu var ki, en gelişmiş çağ olarak kabul ettiğimiz 21. yüzyılda dahi hangi toplumda, ülkede, coğrafyada olursa olsun, önemli sosyal sorunların kaynağı niteliğindedir: Vajina.

Özellikle, köklü erkek egemen kültürün hakim

olduğu ülkemizde bu durum daha da belirgindir. Erkek çocukların "pipi"leri konu komşuya, akrabaya gururla anlatılıp, afişe edilirken, adı bile konmakta zorluk çekilen "vajina" sahibi kız çocukların cinsel organları saklanmakta, hatta "yok" sayılmaktadır.

Vajina Monologları'nı, kadınların kendi kendileriyle barışmalarına, erkeklerin ise kadınları biraz daha iyi tanımalarına ve anlamalarına yardımcı olabilecek güçlü bir araç olarak görmekteyiz.

Keyifli okumalar, bol diyaloglar...

İstanbul, Nisan 2002

BAŞLANGIÇ

Neden ben seçildim bilmiyorum. Genç kızlığımda, mesela, "bayan vajina" olmak gibi bir hayalim yoktu. (oysa şimdi beni hep böyle çağırıyorlar, kalabalık bir ayakkabı mağazasında bile). Atina'da, bir talk show programında, vajinalar ile ilgili görüş bildireceğim, Baltimore'da 4 bin çılgın kadınla "vajina" diye bağırarak tempo tutacağım, ya da bir gecede 32 insana, herkesin ortasında, orgazm yaşatacağım asla aklımdan geçmezdi. Bunlar planladığım şeyler değildi. Bu bakımdan "Vajina Monologları"nı yaratanın ben olduğumu düşünmüyorum. Bana sahip çıkan o oldu.

Bu iş için güçlü bir aday olduğumu şimdi anlıyorum. Senaristtim. Yaptığım söyleşilerden esinlenerek oyunlar yazıyordum. Feministtim. Babam tarafından cinsel ve psikolojik şiddette maruz kalmıştım. Teşhirciliğe eğilimim vardı. Aykırılığım tescilliydi ve ben bü-

tün gücümle vajinamla tekrar barışmanın yollarını arıyordum.

Nasıl başladığımı pek hatırlamıyorum: yaşlı bir kadınla vajina konusunda sohbet ederken, kendi cinsel bölgelerini son derece küçümseyerek tarif etmesinden, çok etkilenmiştim. Başka kadınların bu konuda ne düşündüğünü merak etmeye başladığımı, dostlarıma sorular yönelttiğimi, onların beni içtenlikleriyle ve konuşma istekleriyle şaşırttığını hatırlıyorum. Bir arkadaşım bana, vajinasının giysi olarak kask giymek isteyeceğini söylemişti. O sırada bir Fransız dönemi yaşıyordu.

Oyunu oturup yazdığımı kesinlikle hatırlamıyorum. Ben aracılık yaptım sadece. Vajina Kraliçeleri oyuna el koydu, beni de kullandılar. Oyuna hiçbir zaman hakim olamadım, bilinçli olarak şekillendiremedim. Aslında her şey benim dışımda gelişti. Kadınlarla vajinaları hakkında söyleşi yaparken, bir yandan da "gerçek" oyunumu yazıyordum. Sonunda, eşim Ariel Orr Jordan (bugün o zamanlar Vajina Kraliçelerinin hesabına çalıştığını anlamış bulunuyorum), beni ikna etti ve oyunu benimseyip bir plan yapmamı sağladı. Fakat yine de, "Vajina Monologları" nın benim eserim olduğunu düşünmüyorum.

Sahneye çıkıyorum. Formda kalmak için spor yapıyorum. Sürekli mocha frappuccino içiyorum. Engel olmaktan kaçınıyorum.

Hala çözemediğim birkaç konu:

Kendimi hiç tiyatro oyuncusu olarak görmedim. Sahnede olduğumu "Vajina Monologları"nı 3 yıl oynadıktan sonra fark ettim. O ana kadar bana emanet edilen çok özel hikayeleri küçük bir grupla paylaştığımı sanıyordum. Birden ayıldım. Huzursuz oldum ve gerildim. Kadınları ve hikayelerini korumam gerektiğini düşündüm. Hikayeleri anlatırken kasılıp kalıyordum. Yüksek arkalıklı bir sandalyede oturmam gerekiyordu, ayaklarımı da bir yere dayıyordum. Sanki, her gece bir uzay aracına biniyordum.

Her yerde mikrofon kullanmam isteniyordu, sesimin kolayca duyulabileceği mekanlarda bile. Mikrofon bazen bir dümen, bazen de ünlem işareti görevini görüyordu.

Önceleri, oyunu sahnelerken jartiyerli çoraplar ve erkek botları giyiyordum. Sonradan, yönetmenim botları çıkarmam konusunda beni ikna edince, sadece yalın ayak oynayabildim.

Oyun boyunca elimde 5 bazen 8 kart tutuyor-

dum, üzerlerinde yazılanların hepsini ezbere bilmeme rağmen. Sanki, o kartlar söyleşi yaptığım kadınları temsil ediyordu ve benim onların yanımda olmalarına ihtiyacım vardı.

Vajina hikayeleri de beni buldu hep, tıpkı beni, oyunu sahneye koymak veya şehirlerine davet etmek isteyen insanların bulduğu gibi. Ne zaman oyunda eksik kalan konuları kapsayacak bir monolog yazmaya niyetlendiysem bir türlü sonunu getiremedim. Mesela menopoz ve çift cinsiyetli kadınlar ile ilgili monologlar eksiktir. Denedim. "Vajina Monologları" iletişim ile şekilleniyor, kurguyla değil.

"Vajina Monologları"var olduğu süre içinde pek çok akıl almaz, ama bir o kadar da mantıklı olay oldu. Bunlardan birkaçı:

Gazete Başlıkları:

BU KIZ AŞAĞIYA İNİYOR (Marlo Thomas, TVM*)

BELEDİYE BAŞKANININ KARISI AĞZINI BOZDU (Donna Hanover, TVM)

Old Vic'deki V-Day'in ertesi Londra'daki 6 gazetenin baş sayfalarını kırmızı tüy atkılar süslüyor – İngiltere'deki gazete bayileri vajina denizi gibi.

TVM: The Vagina Monologues

TV:

Regis ve Kathie Lee ile canlı yayın programında Kathie Lee Gifford ve Calista Flockhart stüdyodaki izleyiciler ile birlikte "vajina" diyerek tempo tutuyorlar.

David Letterman "vajina" demeye çalışıyor ama başaramıyor.

Barbara Walters "Görüş" programında TVM'nin onu utandırdığını ve tavırlarını çok sert bulduğunu itiraf ediyor. Sonra da sözlerini geri alıyor.

CNN, TVM ile ilgili tam 10 dakikalık özel bir yayın yapıyor, ama bir defa bile "o" kelimeyi kullanmıyor.

Vajina etkinlikleri:

Glenn Close 2 bin 500 kişiyi bir araya topluyor ve "a..ık" diyerek tempo tutturuyor.

Tovah Feldmanstern'e, bir kız lisesinde, TVM oyununu yönetmesine izin verilmiyor, o da kendi adına yönetiyor.

Bir kadın rabbi* bana, vajinal anlamlarını açıkladığı, bir hamantasch* gönderiyor.

Bugün, Wesleyan Universitesi'nde Vajina Kursları veriliyor.

Bir kadın rahmini imzalamam için onu kulise

* *rabbi: Yahudi din görevlisi*

* *hamantasch: Yahudiler tarafından yapılan üçgen biçiminde kurabiye*

getiriyor.

Genç bir adam beni, Atlanta Georgia'daki evine akşam yemeği için davet ediyor. Annesinin ve babasının da hazır bulunduğu yemekte, bize vajina salatası ikram ediyor. Baklagil filizlerini vulva kılı olarak kullanmış.

Roseanne, 2 bin kişinin önünde iç çamaşırlarıyla "Vajinanız Nasıl Kokar?" bölümünü oynuyor. Doğaçlama olarak ilaveler yapıyor: Vajinanız nasıl kokar? Cevap: "Kocamın suratı gibi".

Alanis Morissette ve Audra McDonald "Yeniden Yorumlamak" bölümünü şarkı olarak seslendiriyor.

Her oyun sırasında bayılan kadın ve erkek izleyiciler oluyor. Bu sık rastlanan bir durum. Genellikle, hep aynı yerde tekrarlanıyor.

Pek çok kişi bana değişik objeler getiriyor veya gönderiyor. El yapımı cam vajina heykelcikleri, klitoris şekerleri, vajina kuklaları, vulva lambaları, külah şeklinde sanat objeleri.

Londra'daki V-Day kutlaması için hazırlanan, dev bir vajina şeklindeki pastayı kesecek kimse bulunamıyor. Yüzlerce seçkin davetli, mor renkli pastayı, el-

leriyle yiyor. Klitoris bölümü açık artırmaya çıkarılıyor ve Thandie Newton ona 100 sterlin ödüyor.

"Vajina Monologları" dünyaya açılıyor, Çin ve Türkiye dahil, 20'yi aşkın ülkede sahneleniyor ve kitap olarak yayınlanıyor.

V-Day, bağış toplama çalışmalarında, kurumların inanılmaz direnci ile karşılaşıyor. Vajinal ürünler satan şirketler bile o kelime ile birlikte anılmaktan kaçınıyor.

Kadınlar, "Monologlara" bilet ayırtmak için aradığında, hazırcevap satış memurları, onlara o kelimeyi söyleyemezlerse içeri giremeyeceklerini bildiriyor.

Genç bir iş kadını soyunma odama gelip anlattıklarımın uydurma olduğunu, aslında kuru olmadığını söylüyor. İki Kudüs'lü kadın soyunma odama dalıp bana sarılıyorlar. Çıplak olduğumu fark etmiyorlar bile.

Bir oyun sonrasında, yetmişlik bir adam, kendinden geçmiş bir şekilde, soyunma odama kadar gelip bana : "Nihayet oldu!" diyor. İki ay sonra kız arkadaşını benimle tanıştırmak için yine geliyor ve o da bana teşekkür ediyor.

Birçok ebe soyunma odama gelip bedensel atıklara verdiğim değer için teşekkür ediyorlar.

Bunlar vajina mucizeleri, gözlemleri ve olayları. Devam ediyorlar. En büyük mucize, tabii ki, V-Day: kadınlara uygulanan şiddetin son bulması için "Vajina Monologları"ndan doğan bir gün, bir enerji, bir hareket, bir akım.

Oyunu sergilemek için bir şehirden diğerine, bir ülkeden bir başkasına yaptığım yolculuklar boyunca, her oyun sonrasında, yüzlerce kadın yaşadıklarını bana aktarmak için sırada bekliyordu. Oyun bir şekilde onların anılarını, acılarını ve isteklerini açığa çıkarıyordu. Her gece benzer hikayeler dinliyordum; genç kızken, üniversitede okurken, çocukken, yaşlıyken tecavüze uğramış kadınlar, kocalarından ölesiye dayak yemekten sonunda kurtulmayı başarmış kadınlar, kocalarını terk etmekten korkan kadınlar, daha cinselliğin ne olduğunu bile bilmeden üvey babaları, erkek kardeşleri, kuzenleri, amcaları, anneleri ve babaları tarafından iğfal edilmiş kadınlar. Akılmı kaybettiğimi düşünmeye başlamıştım. Sanki karanlık bir dünyanın kapısını açmış gibiydim. Asla bilmemen gereken ve beni tehlikeye sokacak bilgilere ulaşmıştım.

Öncelikli olarak, kadınlara uygulanmakta olan şiddeti durdurmak gerektiğini kavradım. Kadınlara te-

cavüz edildikçe, dayak atıldıkça, onlar, sakat bırakıldıkça, sünnet edildikce, yakıldıkça, gömüldükçe ve korkutuldukça dünyadaki temel yaşam enerjisinin zarar gördüğüne inanıyorum. Ben öyle radikal bir insan değilim ama, kadınların bu şekilde aşağılanması, hayatın kendisinin de hiçe sayıldığını gösteriyor. Bu durumun düzeltilmesi gerektiğini, aksi takdirde hepimizin sonunun geleceğini düşünüyorum. Açık, güven dolu, koruyucu, yaratıcı ve hayat dolu olması gereken kadınlar, boynu bükük, kısır ve kırık olmaya zorlanmamalı.

1997 yılında, feminist.com ismindeki bir gruba üye, eylemci kadınlarla tanıştım ve birlikte V-Day'i oluşturduk. Devamı tıpkı büyülü vajina olaylarındaki gibi gelişti: kendimizi tanıttık, temel çalışmaları yaptık, hazır olduk ve gerisini Vajina Kraliçeleri yaptı. 14 Şubat 1998 tarihi, Sevgililer Günü, V-Day'imizin de doğum günü oldu. İlk toplantımıza katılmak isteyenler, New York City'deki Hammerstein balo salonunun önünde, 2 bin 500 kişilik bir kuyruk oluşturdu. Whoopi Goldberg, Susan Sarandon, Glenn Close, Winona Ryder, Marisa Tomei, Shirley Knight, Lois Smith, Kathy Najimy, Calista Flockhart, Lily Tomlin, Hazelle Goodman, Margaret Cho, Hannah Ensler-Rivel,

BETTY, Klezmer Women, Ulali, Phoebe, Snow, Gloria Steinem, Soraya Mire, ve Rosie Perez "Vajina Monologları"nı oynamak için bir araya geldi ve muhteşem bir performans sergileyerek V-Day hareketini başlattılar ve 100 bin US$ tutarında bağış toplanmasını sağladılar.

O günden bu yana ünlülerin katıldığı toplantılar hep devam etti. Londra'da, Old Vic'de, 1999 yılında Cate Blanchett, Kate Winslet, Melanie Griffith, Meera Syal, Julia Sawalha, Joely Richardson, Ruby Wax, Eddi Reader, Katie Puckrik, Dani Behr, Natasha McElhone, Sophie Dahl, Jane Lapotaire, Thandie Newton ve Gillian Anderson'un katıldığı bir gösteri yapıldı. 2000 yılında ise V-Day, Los Angeles, Santa Fe, Sarasota, Aspen ve Chicago'da kutlandı.

Geçtiğimiz yıllarda, V-Day 300'ü aşkın yüksek okulda kutlandı ve "Vajina Monologları" öğrenciler tarafından sahneye konuldu. Her gösteri kadınlara uygulanan şiddete karşı mücadele veren yerel gruplara hem maddi destek sağladı hem de çalışmalarının verimini artırdı.

"Vajina Monologları"nın Off-Broadway gösterilerinden V-Day için yaklaşık 1 milyon US$ gelir sağ-

laması bekleniyor. Amerika'da ve dünyada devam eden gösterilerden de, hareketi desteklemek için, düzenli olarak gelir aktarılıyor.

Bugün, V-Day Fonu, dünyanın çeşitli ülkelerinde kadınlara yönelik şiddete karşı savaşan, yerel gruplara maddi yardımda bulunuyor. Kendi hayatlarını hiçe sayarak başka kadınları korumaya ve şiddete dur demeye çalışan kadınlara destek oluyor. Afganistan'da bulunan RAWA (Afgan Kadınlarının Devrimci Dayanışma Hareketi), kadınları Taliban'ın uygulamakta olduğu insanlık dışı baskıdan korumaya çalışıyor. Orada kadınlara çalışmak, okumak, doktora gitmek veya yanlarında erkek refakatçi olmadan evden dışarı çıkmak yasak. Bürünmek zorunda bırakıldıkları çarşaflar ise onları ne tecavüzden ne de öldürülmekten koruyabiliyor.V-Day Fonu, RAWA aracılığı ile, bu kadınların gizli mekanlarda eğitilmesi, yasa dışı uygulamaların belgelenmesi ve bir kadın hareketinin oluşturulması için destek veriyor. Afrika'da, Kenya'da, Tasaru Ntomonok'u (Koruyucu Annelik Girişimi) destekliyoruz. Mandeolo üyesi olan bu hareket genç kızların sünnet edilmesine son verilmesi ve onun yerini daha çağdaş bir törenin alması için çalışıyor. Yakın zamanda onlara kırmızı bir

arazi otomobili aldık. Şimdi, eğitim ve bilinçlendirme faaliyetleri için köylere daha rahat ulaşabiliyorlar.

Eski Yugoslavya'da "Savaş Kurbanı Kadınlar Merkezi" ile işbirliği içindeyiz. Onlar, bizim yardımlarımızla, tecavüze uğramış kadınlara hizmet verecek ilk kriz merkezini açmayı planlıyorlar. Bu merkezde aynı zamanda Kosova'lı ve Çeçen kadınlar, saldırıya uğramış kadınlara yardım edecek şekilde eğitilecek.

V-Day "Planlı Ebeveynlik Programı" ile de ilişkiye geçti ve uygulanmakta olan eğitim programlarına, kadınlara yönelik şiddetin önlenmesi ile ilgili yeni programlar eklenmesini sağladı.

V-Day'in mucizesi, "Vajina Monologları"nınki ile aynı. Her şey olması gerektiği için oldu. Bir çağrı, bilinçsiz bir gönüllülük, bilemiyorum. Ben Vajina Kraliçe'lerine teslim olmayı tercih ediyorum. Bir şey açığa çıkıyor. Hem mistik hem de pratik yönü olan bir şey. Bize ise hazır olmak, işimizi yapmak ve kenara çekilmek düşüyor.

İnsanlığın devam edebilmesi için kadınların güçlü ve güvende olması gerekiyor. Bu sıradan bir düşünce. Ama tıpkı vajina gibi, hayata geçebilmesi için olağanüstü ilgiye ve sevgiye ihtiyaç duyuyor.

VAJİNA MONOLOGLARI

Bahse girerim ki endişelisin. Ben hep endişeliydim. Onun için yazmaya başladım. Ben vajinalar konusunda endişeliydim. Vajinalar ile ilgili düşündüklerimizden endişeliydim, hatta, daha çok düşünmediğimizden. Kendi vajinam konusunda endişeliydim. Onu anlamak için diğer vajinaların desteğine ihtiyacım vardı- bir vajinalar topluluğuna, vajina kültürüne ihtiyacım vardı. Onlar öylesine karanlık ve gizlilik içine gömülmüş ki, sanki bermuda şeytan üçgeni. Oradan haber getiren kimse yok ortada.

Her şeyden önce, vajinanın yerini bulmak bile bir mesele. Kadınlar ona haftalarca, aylarca, bazen yıllarca bakmıyorlar bile. Yüksek rütbeli bir iş kadını onunla yaptığım bir söyleşide bana hep çok meşgul olduğunu söyledi, zaman ayıramıyormuş. "Vajinanıza bakmak bütün gününüzü alacak bir iş dedi. Kendi başına durabilen bir aynanın önünde, önce sırt üstü yatacaksınız, tercihen yere. Sonra, ışığa dikkat ederek en uygun pozisyonu alacaksınız. Bu arada, ayna ve duruşunuzdan dolayı uygun ışığı ayarlamak da ayrı bir dert. Düğüm haline gelmeniz işten bile değil. Bakacağım diye kafanızı uzatırken bir de belinizi incittiniz mi tamam. Daha bir şey göremeden havluyu atarsınız. Böyle şeylerle uğraşacak zamanı olmadığını söyledi. Çok yoğunmuş.

Ben de, kadınlarla vajinaları hakkında konuşmaya karar verdim. Vajina söyleşileri yapmaya başladım ve "Vajina Monologları" da böyle doğdu. 200'ü aşkın kadın ile konuştum. Yaşlı kadınlar, genç kadınlar, evli kadınlar, bekar kadınlar, lezbiyenler, öğretim görevlileri, oyuncular, memurlar, iş kadınları, hayat kadınları, Afrika kökenli , İspanyol kökenli, Asya kökenli Amerikalı kadınlar, Kızılderili kadınlar, Kafkas kadınları, Yahu-

di kadınları.

Önce, kadınlar konuşmaya çekindi. Utangaç davrandılar. Ama bir açılınca onları tutmak mümkün olmuyordu. Kadınlar aslında vajinaları hakkında konuşmaya bayılıyorlardı. Kimse onları daha önce bu konuda konuşturmadığı için çok heyecan duyuyorlardı.

"Vajina" sözcüğü ile başlayalım. Sanki bir bulaşıcı hastalık adı, ya da iyimser yorumla: tıbbi uygulamalarda kullanılan bir alet: "Çabuk, hemşire, bana vajinayı getir." "Vajina". "Vajina". Kaç defa tekrarladığınız fark etmiyor, asla söylemekten hoşlanacağınız bir kelimeye dönüşmüyor. Son derece aptalca, tamamen itici bir kelime. Sevişirken, kullandığınızı düşünün – "sevgilim vajinama vurur musun?" – işin büyüsü anında bozulur.

Ben vajinalar konusunda endişeliyim. Onu nasıl isimlendirdiğimiz ve isimlendirmediğimiz ile ilgili endişeliyim.

Great Neck*'de ona kedicik diyorlar. Bana bir kadın annesinin onu şöyle tembihlediğini anlattı: "pijamanın altına külot giyme sakın, yoksa kediciğin hava alamaz." Amerika'nın her yerinde değişik isimler kullanılıyor.

* *Great Neck: Long Island, New York'ta bir bölge*

Peepe, poopi, nishi, toadie, cooter, mongo, tamale, tottita, mimi.* Ben vajinalar konusunda endişeliyim.

* *(Ç.N.) Türkiye'de kullanılan isimlerden bazıları: Alafortanfoni, ambar, böcek deliği, dudu, gömü, hazine, kara delik, kutu, mahsen, mamiş, oyuk, pıtık, saatli,tarantula, vizigot, yosun*

Kaynak: Filiz Bingölçe, "Kadın Argosu Sözlüğü"

Monologların bazıları yaptığım söyleşilerin harfi harfine aynısı, bir kısmı anlatılanların yorumlanmış şekli, birkaçı ise kısacık bir cümle üzerine inşa ettiklerim.

Sıradaki monolog aslına uygun sayılır. Bu konu, aslında pek çok söyleşide yer aldı, çoğu zaman stres nedeniydi. Konu şöyle:

KILLAR

Kıl sevmiyorsanız vajinayı da sevemezsiniz. Çoğu insan kıl ve tüyden hoşlanmaz. Benim ilk ve tek kocam kıldan nefret ederdi. Yapış yapış ve kirli olduğunu söylerdi. Vajinamı tıraş etmemi isterdi. Çıplak, şişko ve küçük bir kız çocuğu gibi görünürdü. Bu onu uyarırdı. Benimle seviştiği zaman vajinamı bir sakal gibi hissediyor olmalıydı. Sürtündükçe hem hoşuma gidiyordu hem de acı veriyordu. Sivrisinek ısırığını kaşımak gibi. Sanki yangın vardı orada. Kıpkırmızı çizikler var-

dı. Bir daha tıraş etmek istemedim. Sonra kocam beni aldattı. Evlilik danışmanına gittiğimizde onu cinsel açıdan tatmin edemediğim için başka kadınlarla olduğunu söyledi. Vajinamı tıraş etmeyi red ediyordum. Terapist kadın belirgin bir Alman aksanı ile konuşuyordu ve cümlelerinin arasında ona hak verdiğini belirten nefesler alıp veriyordu. Bana kocamı neden memnun etmek istemediğimi sordu. Ona, orasını tıraş etmenin bana garip geldiğini söyledim. Kıllarım olmadığı zaman kendimi küçük hissediyordum, bebek sesiyle konuşuyordum, cildim tahriş oluyordu, nemlendirici losyon bile fayda etmiyordu. Bana evliliğin bir uzlaşma olduğunu anlattı. Ben de, ona vajinamı tıraş edersem kocam başka kadınlara gitmekten vazgeçer mi diye sordum. Bu sorunla sık karşılaşıyor mu diye sordum. Bu soruların konumuzu dağıttığını, uyumlu olmam gerektiğini söyledi. İyi bir başlangıç olacağından emindi.

Eve döndüğümüzde kocam vajinamı tıraş etti. Onun için, bu, terapi sonrası ödül gibiydi. Birkaç defa kanattı ve küvete biraz kan damladı. Fark etmedi bile, beni tıraş etmek onu öyle mutlu etti ki. Sonra, kocam beni ezdiği zaman, yırtıcı sertliğinin içime saplandığını hissettim, yumuşak ve çırılçıplak vajinama. Koruma

yoktu, tüy yoktu.

O zaman anladım ki, kılların orada olmasının bir nedeni var; çiçeğin etrafındaki yapraklar gibi, evin etrafındaki çimen gibi. Kılları sevmelisiniz, yoksa vajinayı sevemezsiniz. İçinden yalnızca beğendiklerinizi seçemezsiniz.

Bu arada, kocam beni aldatmaktan hiç vazgeçmedi.

Söyleşi yaptığım bütün kadınlara aynı soruyu sordum ve en beğendiğim cevapları seçtim. Ama şunu da söylemeliğim ki sevmediğim bir tek cevap bile olmadı.

Kadınlara sordum:

Vajinanız ne giyerdi?

Kask
Deri ceket
İpek çoraplar
Kürk

Pembe tüylü atkı
Smokin
Blue jean
Streç giysi
Zümrüt
Sadece Armani
Balerinlerin giydiği tutu
Şeffaf siyah iç çamaşırı
Taftadan dikilmiş tuvalet
Makinede yıkanabilen bir giysi
Maske
Bordo kadifeden pijama
Angora
Kırmızı bir yay
Mink ve inci
Çiçeklerle dolu kocaman bir şapka
Leopar derisinden şapka
İpek bir kimono
Gözlük
Eşofman altı
Dövme
İstenmeyen ziyaretçiler için elektrikli şok aleti
Yüksek topuklar

Dantel ve arazi botu

Bordo tüyler ve ince dallar ve deniz kabukları

Pamuk

Astar

Bikini

Yağmurluk

Vajinanız konuşabilseydi kısaca ne derdi?

Yavaşla
Sen misin?
Doyur beni
İstiyorum
Nefis
Oh evet

Bir daha başla
Hayır şurada
Yala beni
Evde kal
Cesur seçim
Bir daha düşün
Daha lütfen
Sar beni
Hadi oynayalım
Durma
Daha, daha
Beni hatırladın mı?
İçeri gel
Şimdi olmaz
Vay anasını
Evet, evet
Sars beni
Sorumluluk kabul edilmez
Aman tanrım
Allaha şükür
Buradayım
Hadi gidelim
Beni bul

Teşekkür ederim

Bonjur

Çok sert

Vaz geçme

Beyim neredesin?

Bu daha iyi

Evet orası, tam orası.

Yaşları 65 ile 75 arasında değişen bir grup kadınla konuştum. Bu söyleşiler çok etkileyiciydi, belki de hayatlarında ilk defa bir vajina söyleşisi yaptıkları için. Maalesef, bu yaş grubundaki kadınların pek azı vajinaları ile bilinçli bir iletişim içindeydi. Feminist bir çevrede yetiştiğim için kendimi şanslı hissettim.

İçlerinden bir kadın 72 yaşındaydı ve vajinasını hiç görmemişti. Sadece yıkanırken, o zaman da bilinçsizce, vajinasına dokunuyordu. Asla orgazm olmamıştı. 72 yaşında-

ken, bir terapiste gitmiş ve onun telkinleriyle bir gün terapi sonrası evine gelmiş, kokulu mumlar yakmış, uzun bir banyo yapmış ve sevdiği müziklerin eşliğinde vajinasını keşfetmeye başlamış. Bana bir saatten fazla uğraştığını anlattı, çünkü vücudundaki kireçlenmeler yüzünden zorlukla hareket edebilmiş. Sonunda, klitorisini gördüğü zaman, sevinçten ağlamış. Bu monolog onun için.

SEL

Aşağısı mı? 1953'den bu yana oraya hiç inmedim. Hayır, Eisenhower ile ilgisi yok. Hayır, hayır orası bodrum. Çok rutubetli ve havasız. Asla aşağıya inmek istemezsin. İnan bana. Kusarsın. Boğulursun. Mide bulandırıcı. Dayanılmaz bir çürük kokusu. Üstüne başına siner.

Hayır, kaza filan olmadı aşağıda. Patlamadı. Yanmadı. Öyle dramatik bir şey olmadı. Yani aslında...Boş ver. Gerçekten. Boş ver. Sana anlatamam. Senin gibi akıllı bir kız ,ne diye yaşlı kadınlara, aşağısını sorar anlamıyorum. Benim gençliğimde böyle şeylerle uğraşmazdık. Ne? Allah aşkına mı? Peki o halde.

Bir çocuk vardı, Andy Leftkov. Çok tatlıydı; yani ben öyle olduğunu düşünüyordum. Benim gibi uzun boyluydu, ve ben onu gerçekten çok beğeniyordum. Beni arabası ile gezmeye davet etti...

Anlatamayacağım. Aşağısı ile ilgili konuşamayacağım. Aşağısıdır işte. Bodrum gibi. Ara sıra gürültü olur. Borular ses yapar. Bir şeyler saklanır orada. Küçük hayvancıklar dolaşır. Sonra, ıslaktır ve bazen insanlar oraya inip bazı çatlakları tamir etmek zorunda kalır. Ama genelde kapısı kilitlidir. Orayı unutursun. Yani evin bir parçasıdır ama orayı görmezsin, düşünmezsin. Ama orası olmadan da olmaz. Çünkü, her evin bir bodruma ihtiyacı var, yoksa yatak odaları zeminde olurdu. Haa, Andy, Andy Leftkov. Evet. Andy çok yakışıklıydı. Tam bir avdı. Bizim zamanımızda öyle derdik. Arabasındaydık, yepyeni beyaz bir Chevy BelAir. Bacaklarım uzun olduğu için koltukta rahat oturamadığımı hatırlıyorum. Bacaklarım uzundur. Dizlerim arabanın ön paneline değiyordu. Tam diz kapaklarıma bakıyordum ki ansızın beni "filmlerdeki gibi teslim al" tarzında öptü. Heyecanlandım. Çok heyecanlandım. Ve, yani, şey, aşağısı akmaya başladı. Kontrol edemedim. Sanki tutku sel olmuştu. Sanki hayat nehri içim-

den akıyordu. Külotumdan taşıp dosdoğru onun yepyeni beyaz Chevy BelAir'inin koltuğuna akıyordu. Çiş değildi ve kokuyordu. Yani aslında ben herhangi bir koku almamıştım ama o, Andy, bozuk süt gibi kokuyor dedi. Ayrıca koltuğu lekelemiştim. Benim "pis kokulu, garip bir kız" olduğumu söyledi. Ona öpüşmemizin beni hazırlıksız yakaladığını, aslında böyle olmadığımı anlatmak istedim. Akıntıyı elbisemin eteği ile temizlemeye çalıştım. Sarı çiçekli yeni bir elbiseydi ve akıntının yaptığı lekelerle çok kötü görünüyordu. Andy beni eve götürdü. Yol boyunca hiç, ama hiç, konuşmadı. İnip arabanın kapısını kapattığım anda dükkanın da kepenklerini indirdim. Bir daha hiç açmamak üzere kilitledim. O günden sonra birkaç defa daha birileriyle çıktım ama tekrar akıntı olur korkusu beni hep huzursuz etti. Bir daha da öyle bir şey yaşamadım.

Rüya görürdüm. Çılgın rüyalar. Aptalca şeyler. Neden mi? Burt Reynolds. Nedenini bilmiyorum. Gerçek hayatta bana bir faydası olmadı ama rüyalarımda...Her zaman ikimizdik, Burt ve ben. Burt ve ben. Burt ve ben. Yemeğe çıkardık. Burt ve ben. Atlantik City'deki o seçkin restoranlara giderdik. Kocaman şamdanların, binlerce smokinli garsonun olduğu resto-

ranlara. Burt elbiseme takmam için bana bir orkide verirdi, ben de onu yakama tuttururdum. Gülerdik. Her zaman gülerdik, Burt ve ben. Karides kokteyli yerdik. Jumbo karidesler, çok lezzetli. Daha çok gülerdik. Birlikte çok mutluyduk. Sonra, o gözlerimin içine bakarak beni restoranın ortasında kendine çekerdi. Tam beni ihtirasla öpeceği sırada, salon sarsılmaya başlardı, masaların altından güvercinler havalanırdı (güvercinlerin oradan nasıl çıktığını hiç bilmiyorum) hemen sonra akıntı başlardı. Sel gibi, içimden dışarı akardı. İçinde balıklar yüzerdi, üzerinde küçük kayıklar olurdu ve sel bütün restoranı doldururdu. Burt karşımda, dizlerine kadar akıntıma gömülmüş halde dururdu. Bunu tekrar yaptığım için hayal kırıklığına uğramış olarak bana bakardı. Arkadaşlarının, mesela Dean Martin'in falan, smokinleri ve gece elbiseleriyle, yanımızdan yüzerek geçişini, dehşet içinde izlerdi.

Artık, öyle rüyalar görmüyorum. Aşağısı ile ilgili her şeyi çıkarıp aldıklarından bu yana görmüyorum. Rahmimi aldılar, tüpleri ve diğer her şeyi. Doktor şaka yaptığını sanarak "sen kullanmazsan başkaları alır" dedi. Kanser olduğumu sonradan öğrendim. Onun için bütün takımı almışlar. Zaten bir işe yaramıyordu. Öy-

le değil mi? Çok abartılıyor. Ben farklı konularla ilgilendim. Köpek yarışmalarını kaçırmıyorum. Antika satıyorum.

Ne mi giyerdi? Bu ne biçim soru böyle? Ne giyerdi? Büyük bir tabela taşırdı:

"Sel baskını nedeniyle kapalı"

Ne söylerdi? Dedim ya. Öyle değil. Yani bir insanın konuşması gibi değil. Uzun zaman önce sessizliğe gömülmüş. Bir yer. Kimsenin gitmediği bir yer. Bodrumda, kilitli. Aşağıda bir yer. Mutlu oldun mu? Beni konuşturdun, içimi döktüm sana. Sen, yaşlı bir kadını aşağısı ile ilgili konuşturdun. Şimdi mutlu oldun mu?

Uzaklaşıp sırtını döndü...

Biliyor musun, aslında sen bugüne kadar bu konuyu konuşabildiğim ilk insansın. Ve ben galiba biraz rahatladım.

Vajina Gerçeği

1593 yılında görülen bir cadılık davasında savcı (evli bir adam) büyük ihtimalle klitorisi ilk defa keşfediyor ve onu şeytan memesi olarak tanımlıyor. Kesin bir cadılık kanıtı. Tarifi: " küçük meme biçiminde yaklaşık bir santim uzunluğunda et parçası."

" Kolayca fark edilmesini önlemek için bakılması uygunsuz, gizli bir yere yerleştirilmiş" olmasına rağmen, gardiyan "bu kadar önemli bir konunun ört bas edilmemesi" gayretiyle, meraklı izleyicilere savcının keşfini göstermiş. İzleyiciler böylc bir şeyi ilk defa görmüşler.

Cadının suçu sabit görülmüş.

Kaynak: Kadın Mitleri ve Sırları Ansiklopedisi

Birçok kadınla aylık kanamaları konusunda konuştum. Sanki bir koro oluştu, vahşi ve birlik içinde bir şarkı söylediler. Kadınların sesi birbirine yankı oldu. Seslerin birbiri içine kanayarak erimesine izin verdim. Kanamanın içinde kayboldum.

12 YAŞINDAYDIM.
ANNEM BANA TOKAT ATTI.

7 yaşındaki erkek kardeşim, ikinci sınıf öğrencisiyken, aybaşı diyerek ortalıklarda dolanmaya başladı. Kıkırdayarak gülmesi sinirimi bozuyordu.

Anneme gittim ve " Aybaşı nedir?" diye sordum. "Her ayın ilk günüdür" dedi. "Babanın maaşını aldığı gün yani."

Babam bana üzerinde "Artık küçük olmayan küçük kızıma" yazan bir kart hediye etti.

Dehşete kapılmıştım. Annem elime kalın yara

bezleri tutuşturdu. Kullandıktan sonra, mutfaktaki lavabonun altındaki kovaya atmamı tembihledi.

Ben en son olanlardandım. 13 yaşındaydım.

Hepimiz bir an önce olmak istiyorduk.

Öyle korkmuştum ki, kullanılmış pamukları kesekağıdına koyup çatı arasında saklıyordum.

8. sınıftaydım. Annem "Ay ne hoş" dedi.

6. sınıftaydım. Önce kahverengi lekeler oldu. Koltuk altımda kılların çıkmaya başladığı zamandı. Birinde birkaç kıl vardı, diğerinde yoktu.

16 yaşındaydım, tedirgin olmuştum.

Annem bana ağrı kesici verdi. Ranzanın üstünden alta indim. Annem çok rahatsız olmuştu.

Bir gece eve geç geldim ve ışıkları yakmadan yatağıma daldım. Annem kullanılmış pedlerimi bulup çarşafın arasına koymuştu.

12 yaşındaydım henüz giyinmemiştim, iç çamaşırlarım vardı üstümde. Yere baktım. Oradaydı.

Yerde kan vardı.

7. sınıftaydım. Annem külotumdaki lekeleri fark etti, bana hijyenik ped verdi.

Annem çok sevecendi: "Hadi sana ped alalım."

Arkadaşım Marcia ilk defa aybaşı olduğu zaman

ailesi bunu bir akşam yemeği ile kutladı.

Hepimiz aybaşı olmak istiyorduk.

Hemen şimdi olmak istiyorduk.

13 yaşındaydım. Kotex* çıkmadan önceydi. Elbisenize dikkat etmek zorundaydınız. Ben siyah ve fakirdim. Kilisedeyken eteğimin arkasında kan olduğunu fark ettim. Belli etmedim ama suçluluk duydum.

10 buçuk yaşındaydım. Hazırlıksızdım. Külotumda kahverengi lekeler vardı.

Bana, bir tamponun nasıl yerleştirilmesi gerektiğini gösterdi. Ancak, yarısını sokabildim.

Aybaşı olmamı, asla açıklanamayan bir fenomen olarak görüyordum.

Annem hijyenik ped kullanmam gerektiğini söyledi. Annem tamponlara karşıydı. Şeker kutuna hiçbir şey koymamalısın derdi.

Külodumun içine pamuk yumakları doldurdum. Anneme söyledim. Bana Elizabeth Taylor kağıtları verdi.

Yaş 15. Annem "Mazel tov*" dedi. Yüzüme bir tokat attı. İyi mi kötü mü anlayamadım.

Pişmeden önceki hamur gibiydi benimkisi.

Kızılderililer 5 gün boyunca yosunların üzerinde

* *Kotex: Hijyenik ped markası*

* *Mazel tov: Tebrikler (İbranice)*

otururmuş. Keşki ben de Kızılderili olsaydım.

15 yaşındaydım ve bir an önce olmak istiyordum. Uzun boyluydum ve uzamaya devam ediyordum.

Jimnastikte, tampon kullanan beyaz kızlar gördüğüm zaman onların kötü kızlar olduğunu düşünürdüm.

Pembe yer karolarının üzerinde küçük kırmızı damlalar gördüm. "Yaşasın!" dedim.

Annem çok mutlu oldu.

OB* kullanıyordum ve parmağımı oraya sokmaktan hoşlanıyordum.

Yaş 11. Beyaz külotuma kan aktı.

Korkunç olduğunu düşündüm.

Hazır değildim.

Sırtıma sancı saplandı.

Uyarıldım.

Yaş 12. Mutluydum. Arkadaşım ile ruh çağırıyorduk. Ne zaman aybaşı olacağımızı sorduk, aşağıya baktım ve kan gördüm.

Aşağıya baktım ve olmuştum.

Ben bir kadınım.

Korkunç.

* *OB: Tampon markası*

Hiç olmayacağım sanıyordum.

Bütün davranışlarımı değiştirdim. Sessiz ve olgun oldum. İyi bir Vietnamlı kadın; şikayet etmez, fedakardır, konuşmaz.

9 buçuk. Kanayarak öleceğimi sandım. Külotumu buruşturup bir köşeye fırlattım. Annemi ve babamı endişelendirmek istemedim.

Annem bana sıcak su ve şarap getirdi ve uyudum.

Annemin evindeki odamdaydım. Karikatür kitapları koleksiyonumu düzenliyordum. Annem: "Ağır kitaplar kaldırmamalısın" dedi.

Kız arkadaşım her ay basur kanaması olduğumu söyledi.

Annem sürekli psikolojik tedavi kliniklerine girip çıkıyordu. Büyümemi kaldıramıyordu.

"Sayın Bayan Carling, kızımın basketbol antremanından izinli sayılmasını rica ediyorum. Kendisi kadınlığa adım attı.

Kamp yaparken aybaşı haliyle yıkanmamam gerektiğini söylediler. Beni antiseptik bezlerle sildiler.

Korkarsan, insanlar kokusunu alır dediler. Korktuğum zaman balık gibi koktuğumu söylediler.

Midem bulandı, yemek yiyemedim.

Acıktım.

Bazen çok kırmızı.

Tuvalete düşen damlalar çok hoş. Boya gibi.

Ara sıra kahverengi oluyor. Canım sıkılıyor.

12 yaşındaydım. Annem bana bir tòkat attı ve kırmızı bir pamuklu bluz aldı. Babam içmeye gitti.

Vajina kursuna katılan bir kadınla yaptığım söyleşiden esinlendiğim monolog

VAJİNA KURSU

Benim vajinam bir deniz kabuğu, yuvarlak pembe yumuşak bir deniz kabuğu. Açılıyor kapanıyor, kapanıyor açılıyor. Vajinam bir çiçek. Olağandışı bir lale. Merkezi hassas ve derin, kokusu muhteşem, yaprakları narin ama dayanıklı.

Bunu daha önce bilmiyordum. Vajina kursunda öğrendim. Bunu vajina kursu veren bir kadından öğrendim. Vajinalar ile iç içe yaşayan bir kadından. Kadınlara birbirlerinin vajinalarını inceleterek kendi vaji-

nalarını tanımalarını sağlayan kadından.

İlk derste, vajina kursunu veren kadın bize kendi "eşsiz, güzel ve mükemmel vajinamızın" resmini yapmamızı söyledi. Vajinayı böyle tanımlıyordu. Bu "eşsiz, güzel ve mükemmel" vajinamızı nasıl gördüğümüzü öğrenmek istiyordu. Hamile bir kadın, içinden madeni paraların fırladığı, kocaman kırmızı bir ağız çizdi. İri kemikli başka bir kadın, üzerinde Devonshire deseni olan büyük bir tepsi çizdi. Ben, kocaman siyah bir daire çizdim ve çevresine kıvrık çizgiler ekledim. Siyah daire uzaydaki bir kara deliği, etrafındaki çizgiler de, bu deliğin yutacağı insanları veya atomları temsil ediyordu.

Ben, vajinamı, çevresindeki partikülleri veya nesneleri içine çeken, bir vakum gibi düşünürdüm.

Vajinamı, bağımsız bir varlık olarak algılardım. Kendi galaksisinde var olan bir yıldız gibi. Sonunda, kendi enerjisi ile yanıp yok olacak veya patlayarak kendi galaksilerinde yaşayacak binlerce başka küçük vajinalara ayrışacak, bir yıldız.

Vajinamı somut veya biyolojik bir tanım içinde hiç düşünmezdim. Mesela, onu bacaklarımın arasında ve vücudumun bir parçası olarak görmezdim.

Kurs sırasında, bizden vajinalarımıza el aynaları yardımıyla bakmamız istendi. Özenli bir incelemeden sonra, gördüklerimizi katılanlara anlatmamız gerekiyordu. İtiraf etmeliyim ki, o ana kadar vajinam hakkında bildiklerim kulaktan dolma ve uydurma bilgilerden ibaretti. Daha önce onu hiç görmemiştim. Ona bakmak asla aklımdan geçmemişti. Benim için vajinam soyut bir ortamda bulunuyordu. Kursta, mavi minderlerin üstünde oturarak, elimde aynayla, gösterilen şekilde, vajinama bakma fikri, bana son derece aşağılayıcı ve itici geldi. İlkel teleskoplarla yıldızlara bakmaya çalışan ilk astronomlar geldi aklıma ve onların hissettiklerini çok iyi anladığımı düşündüm.

Vajinamı ilk gördüğümde rahatsız oldum. Hani ilk defa bir balığın yarılmış gövdesini gördüğünüzde, derisinin altındaki kanlı dünyayı fark edersiniz ya. O kadar çiğ, kıpkırmızı ve canlıydı. Beni en çok şaşırtan ise kat kat oluşuydu. Bir katmanın üzerinde başka bir katman.

Vajinam beni hayrete düşürdü. Kursta anlatma sırası bana gelince konuşamadım. Dilim tutulmuştu. Kurs öğretmeninin "vajina hayranlığı" olarak adlandırdığı durumu yaşıyordum. Minderin üstünde öylece ya-

tıp, bacaklarımı ayırıp sonsuza kadar vajinamı incelemek istiyordum.

Grand Canyon'dan daha ilginçti. Çağlar öncesinden gelen bir zarafet abidesi gibiydi. Gerçek bir İngiliz bahçesi gibi masum ve tazeydi. Çok da komikti. Beni güldürüyordu. Saklanıp tekrar ortaya çıkıyordu. Açılıp kapanıyordu. Bir ağızdı. Sabahtı.

Sonra, kurs öğretmeni orgazm yaşamış olanların parmak kaldırmalarını istedi. İki kadın çekinerek parmak kaldırdı. Ben orgazm yaşamış olmama rağmen parmak kaldırmadım.

Yaşadıklarım tesadüfen olmuştu, onun için parmak kaldırmadım. Kendi kendime yaşıyordum. Uykumda, rüya görürken oluyordu. Mutluluk içinde uyanıyordum. Suda da oluyordu. Genellikle küvette yatarken. At binerken, bisikletle gezerken, spor salonunda bant üzerinde yürürken. Ben parmak kaldırmadım, çünkü orgazm yaşadığım halde nasıl yapıldığını bilmiyordum. Daha önce hiç yapmayı denememiştim. Büyülü ve ilahi bir şey olduğunu düşünüyordum. Karışmak istemiyordum. Belirleyici olmak yanlış olurdu. Hollywood gibi. Formülü uygula, orgazm yaşa. Sürpriz nerede, gizem nerede? Esas problem, sürprizin de

gizemin de iki yıldır bana uğramamasıydı. O sihirli ve beklenmedik orgazmı uzun zamandır yaşayamıyordum ve artık kendimi tutamıyordum. Kursa da bu nedenle gelmiştim.

Sonunda, hem korktuğum hem de gizliden gizliye iple çektiğim an gelmişti. Kurs öğretmeni aynaları tekrar elimize alarak klitorisimizi bulmamızı istedi. Oradaydık işte, bir grup kadın, sırtımız minderde hedefimizi, nedenimizi arıyorduk. Birden, neden bilmiyorum, ağlamaya başladım. Belki utandığım için. Belki de ömrüm boyunca kurduğum bir hayalin yıkıldığını anladığım için. Birisinin veya bir şeyin, benim yerime bu işi yapacağı hayali. Hayatımı yönlendirecek, beni yönetecek, bana orgazm yaşatacak birisini bekleyerek yaşamak beni rahatlatıyordu. Bu klitoris arama işi, bu çılgın kurs, bütün olayı bir anda çok gerçek hale getiriyordu, hatta fazla gerçek. İçimi bir panik duygusunun kapladığını hissettim. Klitorisime bu kadar yabancılaşmam ve onu gerçek dışına atmamın nedeni derin bir korkuydu aslında. Klitorisimin olmaması korkusu. Belki de ben o özürlü, frijit, ölü, kapalı, kuru, muşmulamsı, acı... aman Allahım! İşte, elimde ayna, parmaklarımla hedefimi arıyordum. Nedense, aklıma 10 ya-

şındayken göle düşürdüğüm zümrüt taşlı altın yüzüğüm geldi. Defalarca göle dalarak onu aramıştım. Elimle dibi taramıştım. Taşlar, balıklar, şişe kapakları ve bilumum şeyler elime gelmişti, ama yüzüğümü asla bulamamıştım. Korkmuştum. Cezalandırılacağımı biliyordum.

Yüzmeye giderken yüzüğümü takmamalıydım.

Çaresizce kıvranmam, terlemem ve düzensiz nefes alış verişlerim kurs öğretmeninin dikkatini çekmişti. Yanıma geldi. Ben ona "klitorisimi kaybettim, yok oldu, yüzmeğe giderken takmamalıydım" dedim. Kurs öğretmeni güldü. Hafifçe başıma vurdu. Klitorisin öyle kaybedilecek bir şey olmadığını söyledi. O bendim. Benim özümdü. Hem evimin zili, hem de evimin kendisiydi. Onu bulmam gerekmiyordu. Onu olmam gerekiyordu. Olmak. Klitorisim olmak. Klitorisim olmak. Tekrar uzandım ve gözlerimi kapadım. Aynayı yere bıraktım. Kendimi, bedenimin üzerine yükselmiş olarak düşündüm. Yavaş yavaş bedenime yaklaştım ve içine girdim. Bir astronotun dünya atmosferine dönmesi gibi. Bu dönüş çok sessiz oldu. Sessiz ve yumuşak. Önce dokundum sonra yerleştim. Kaslarıma, kanıma, hücrelerime ve sonra vajinama girdim. Çok kolaydı,

tam benim ölçümdeydi. Sıcacıktım ve nabzımın attığını hissediyordum. Hazırdım, gençtim ve hayat doluydum. Sonra, gözlerim hala kapalı, parmağımla birden ben olana dokundum. Önce, titrediğim için durdum. Sonra, titreme sarsıntıya, hatta, depreme dönüştü. Katmanlar bölünüyor, bölündükçe çoğalıyordu. Sarsıntı, ışık ve sessizlikten oluşan, bir ufuk çizgisini doğurdu. Ufuktan müzik ve renkler saçılmaya başladı ve masumiyet ve özlem ve ben birleştiğimizi hissettim. Birleşmeyi istedim, mavi minderimin üstünde değersiz bir atık gibi yatarken istedim.

Vajinam bir deniz kabuğu, bir lale ve bir kader. Ben ayrılmak üzereyken varıyorum. Vajinam, vajinam, ben.

VAJİNA GERÇEĞİ

Klitorisin varlık nedeni çok belirgin. Zevk almamız için özel olarak tasarlanmış tek organ. Klitoris bir sinir demeti. Tam olarak 8000 sinir ucundan oluşuyor. Bu, vücudumuzda bulunan en yüksek sinir ucu yoğunluğu. Parmak uçlarından, dudaklardan ve dilden çok daha yüksek ve penistekinden de iki kat daha yüksek. Elinizde yarı otomatik bir silah varken tabancaya ne gerek var?

Kaynak:Natalie Angier "Kadın: Mahrem Coğrafya" kitabından alıntı

ÇÜNKÜ ONA BAKMAYA BAYILIYORDU

Bu, vajinamı sevmeye başlamamın hikayesi. Utanç verici, çünkü olması gerektiği gibi olmadı. Yani aslında bir köpük banyosu alıp, Enya dinleyip sonra da bir kadın olarak kendimden zevk almalıydım. Tamam biliyorum: Vajinalar güzeldir. Kendimize yönelik nefretimiz aslında erkek egemen kültüre duyduğumuz nefretin bastırılması ile oluşmuştur. Gerçek değildir.

Kedicikler birleşin. Ben işin aslını biliyorum. Kalın kalçaların makbul olduğu bir kültürde yaşadığımızı var sayalım ve her gün kilolarca kurabiye ve dondurma yiyerek, kıpırdamadan sırt üstü yatıp popomuzu genişletelim. Ama ne yazık ki böyle bir kültürde büyümedik. Kalçalarımdan her zaman nefret ettim. Vajinamdan daha çok nefret ettim. İnanılmaz derecede çirkin olduğunu düşündüm hep. Ben, onu bir defa görüp, o andan itibaren onu yok sayan kadınlardan biriydim. Beni hasta ediyordu. Aşağıya inmek durumunda kalan herkese acıyordum. Rahatlamak için bacaklarımın arasında başka bir şey olduğunu var sayıyordum. Mobilya mesela- üzerinde hafif, pamuklu yorganların örtülü olduğu rahat koltuklar, kadife kaplı zarif kanepeler, leopar desenli halılar- ya da hoş şeyler- ipek mendiller, işli havlular- ya da manzaralar, cam gibi duru göller, İrlanda'nın sisli kıyıları. Kendimi öyle alıştırmıştım ki bunlara, bir vajinam olduğunu unutmayı başarmıştım. Sevişirken, sevgilimi kürk kaplı bir atkının içinde düşünürdüm ya da kırmızı bir gülün ya da bir Çin vazosunun içinde.

Sonra, Bob ile tanıştım. O tanıştığım en sıradan adamdı. Uzun boylu, zayıf, vasıfsız biriydi ve toprak

rengi giysiler giyiyordu. Bob, baharatlı yemek sevmezdi. Prodigy dinlemekten de hoşlanmazdı. Seksi iç çamaşırları onu hiç ilgilendirmiyordu. Yazın gölgeyi tercih ederdi. Duygularını paylaşmazdı. Hiç bir sorunu ya da takıntısı yoktu. Doğru dürüst içki bile içmezdi. Ne espiriliydi ne de havalı ya da gizemli. O kendini beğenmiş ve ulaşılmaz bir de değildi. Narsist veya karizmatik değildi. Hızlı araba kullanmazdı. Bob aslında hiç tipim değildi. Sandöviç büfesinde yere düşürdüğüm parayı alıp bana uzatmasaydı, onu fark etmeyecektim bile. Parayı bana verirken eli elime değdi ve birden etkilendim. Onunla yattım. İşte o zaman mucize gerçekleşti.

Meğer, Bob vajinalara aşıkmış. Tam bir uzmandı. Onları hissetmeye, tatmaya, koklamaya ve hepsinden önemlisi onları seyretmeye bayılıyordu. Onlara bakması gerekiyordu. İlk seviştiğimizde, beni görmek istediğini söyledi.

"Karşındayım işte" dedim.

"Hayır seni," dedi. " Seni görmem lazım."

"Işığı yak o zaman" dedim.

Bir cins manyak olduğunu düşünerek karanlıkta korkmuştum. Işığı yaktı.

Sonra,"tamam seni görmeye hazırım dedi.

"Tam buradayım" dedim, elimi sallayarak" burada."

Sonra beni soymaya başladı.

"Ne yapıyorsun, Bob" diye sordum.

"Seni görmem lazım" diye tekrarladı.

"Gerek yok," dedim. "Dal içeri".

"Ben senin nasıl göründüğünü merak ediyorum" dedi.

"Ama sen hayatında ilk defa kırmızı deri bir koltuk görmüyorsun ki," dedim.

Bob vazgeçmiyordu. Devam ediyordu. Her şeyi bırakıp ölmek istedim.

"Bu çok özel," dedim, "öylece içeri giremez misin?"

"Hayır" dedi. "Seni tanımam gerekiyor. Bakmalıyım."

Nefesimi tuttum. Bana baktı ve baktı. Nefes aldı ve gülümsedi ve bakakaldı ve inledi. Derin bir nefes daha aldı ve yüzü değişti. Artık sıradan gözükmüyordu. Aç, güzel, vahşi bir hayvan gibi görünüyordu.

"Öyle güzelsin ki," dedi. "Sen zarif ve derin ve masum ve vahşisin."

"Oraya bakınca mı gördün bunları?" dedim.

Sanki el falıma bakıyordu.

"Bunları ve çok daha fazlasını gördüm" dedi.

Neredeyse bir saate yakın bir süre baktı. Sanki bir haritayı inceliyordu, ay yüzeyini gözlemliyordu, gözlerimin içine bakıyordu, ama hayır, baktığı vajinamdı. Işıkta onu izlemeye başladım. Heyecanı o kadar içtendi, öyle huzurlu ve coşkuluydu ki, ıslanmaya başladım ve uyarıldım. Kendimi onun beni gördüğü gibi görmeye başladım. Güzel ve lezzetliydim- muhteşem bir tablo gibi ya da bir şelale. Bob çekinmiyordu. Kaba da davranmıyordu. Kabarmaya başladım, gurur duymaya başladım. Vajinamı sevmeye başladım. Bob kendini orada kaybetti ve ben orada onunla oldum, vajinamda. Orada yok olup gittik.

Yıl 1993'tü, Manhattan'da bir caddede yürüyordum. Birden gözüm bir gazete satıcısında gördüğüm fotoğrafa takıldı. Newsday gazetesinin kapağında yer alan bu fotoğraf son derece rahatsız ediciydi. Bu fotoğrafta, Bosna'daki bir esir kampından yeni kurtulmuş 6 genç kadın görülüyordu. Yüzlerinde dehşet ve umutsuzluk vardı. Ama daha sarsıcı olan sanki hayatlarında tatlı ve saf olan bir şey sonsuza kadar yok edil-

mişti. Okumaya başladım. Haberin devamında bir fotoğraf daha vardı. Genç kadınları tekrar bir araya geldikleri anneleriyle birlikte gösteren toplu bir fotoğraftı bu. Yarım daire şeklinde dizilmiş olan bu kalabalıktan hiç kimse, ne anne ne de kız, objektife bakmıyordu. O an, oraya gitmem gerektiğini hissettim. Onlarla tanışmalıydım. 1994 yılında, Lauren Lloyd isimde bir melek sayesinde, Hırvatistan ve Pakistan'da, iki ay Bosna'lı mülteci kadınları ile söyleşiler yaptım. Bu kadınlar ile kampta, kafelerde ve mülteci merkezlerinde konuştum. O tarihten sonra iki defa daha Bosna'ya gittim.

İlk yolculuğumdan döndüğüm zaman kin ve nefret doluydum. 1993 yılında, Avrupa'nın ortasında, onbinlerce kadın bir savaş taktiği olarak tecavüze uğruyordu ve bunu durdurmak için kimse parmağını oynatmıyordu. Bunu aklım almıyordu. İçim isyan ediyordu. Bir arkadaşım bana neden bu kadar tepki gösterdiğimi sordu. Çok şaşırdığımı görünce, yaşadığımız ülkede her yıl 500.000 kadının tecavüze uğradığını söyledi. Üstelik ortada savaş falan da yoktu.

Bu monolog bir kadının hikayesinden esinlenerek oluştu. Hikayesini benimle paylaştığı için ona içtenlikle teşekkür ediyorum. Onun ruhuna ve gücüne hayranlık duyuyorum. Eski Yugoslavya'da bu tür korkunç işkencelere maruz kalmış tüm kadınlara hayranlık duyuyorum. Bu parça Bosna'lı kadın için.

VAJİNAM
BENİM KÖYÜMDÜ

Vajinam yeşildi, su gibi yumuşak, pembe vadiler, inek sesleri, güneşin sıcaklığı, tatlı sevgilimin dokunuşları, hafif, sarışın başakların süslediği...

Bacaklarımın arasında bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum. Nerde olduğunu bilmiyorum. Ona dokunmuyorum. Artık dokunmuyorum. O zamandan beri.

Vajinam pek konuşkandı, sabırsızdı, söyleyecekleri hiç bitmezdi, kelimelerin sonu gelmezdi, hiç durmazdı, hep tekrarlardı, evet, çok güzel, evet.

Artık konuşmuyor. Gözümün önüne bir hayvan leşi geliyor şimdi. Kalın kara balık ağı ile oraya dikilmiş, kokusu her yana yayılıyor. Yarılmış boğazından akan kanlar hiç dinmiyor, yazlık elbiselerimin hepsini lekeliyor.

Vajinam şarkı söylerdi. Genç kızların şarkılarını, keçi çanlarının şarkılarını, çılgın sonbahar ekinlerinin şarkılarını, vajina şarkılarını, vajinamın sıcacık yuvasının şarkılarını.

Askerlerin içine kalın bir namlu ucu soktuklarından beri susuyor. Buz gibi, çelik bir sopa kalbimle yer değiştirdi. Ateşleyecekler miydi yoksa onu durmadan dönen beynime mi saplayacaklardı. İçlerinden altı tane siyah maskeli dev doktor içime şişe sapladı; sonra kalın tahta çubuklar bir de süpürge sapı.

Vajinam coşkun akan bir nehrin suyu, güneşte kızmış taşları ıslatan pınarların duru suyu, ateş gibi sıcak taşlar her yerde, ateş gibi.

Artık değil, derisinin yırtılırken attığı o ince çığlıkları duyduğumdan beri değil. Bir parçası elime düştüğü andan beri değil. Artık dudağının yarısı yok. Yok, artık yok.

Vajinam. Canlı, bereketli pınarların beslediği köyüm. Vajinam benim memleketim.

Her gün başka biri, dışkı gibi, bozuk et gibi kokarak içime kirli spermlerini döktükçe, zehirli atıklarla ölen bir akarsuya dönüştü. Balıklar ve yumurtaları öldü, ve goncalar da. Hepsi öldü.

Vajinam, bereketli pınarların beslediği köyüm.
Onu işgal ettiler. Yıktılar ve yaktılar.
Ona dokunmuyorum artık.
Gidip görmüyorum.
Başka yerde yaşıyorum.
Nerede olduğunu bilmediğim başka bir yerde.

VAJİNA GERÇEĞİ

19. yüzyılda mastürbasyon yaparak orgazm yeteneklerini keşfeden genç kızların, tedavi edilmesi gereken bir sorunları olduğu kabul ediliyordu. Çoğu zaman bu sorun klitorisin yakılması veya kesilerek alınması ile düzeltiliyordu. Yaygın bir başka tedavi metodu da, vajina dudaklarının dikilmesi ile klitorisin güvence altına alınmasıydı. Hatta, yumurtalıkların çıkarılması ile kısırlaştırma bile yapılıyordu. Oysa, tıp literatüründe erkeklerde mastürbasyonu engellemek için testislerin ve-

ya penisin kesilerek alındığına dair hiçbir bilgi bulunmuyor.

Amerika Birleşik Devletlerinde uygulanmış olan en son kayıtlı mastürbasyon tedavisi 1948 yılında yapılmıştır. Klitorisi alınan kız çocuğunun yaşı 5.

Kaynak: Kadınlar ile ilgili Mit ve Sırlar Ansiklopedisi

VAJİNA GERÇEĞİ

Yaklaşık 100 milyon kız çocuğunun ve genç kadının cinsel organları kesilmiştir. Halen bu geleneğin sürdürüldüğü ülkelerde, genelde Afrika'da, her yıl yaklaşık 2 milyon genç kız, bir bıçağın veya tıraş bıçağının veya keskin kenarlı bir cam parçasının, klitorislerinin bir parçasını veya tümünü keseceği ve/veya vajina dudaklarının bir kısmının veya tümünün ilkel yöntemlerle dikileceği günü beklemektedir.

Çoğu yerde bu ameliyat "sünnet" olarak aklanmaya çalışılmaktadır. Afrika uzmanı Nahid Toubia "Aynı işlem erkeğe uygulanacak olsaydı, penisinin bü-

"Aynı işlem erkeğe uygulanacak olsaydı, penisinin büyük bir bölümünün kesilmesi, hatta testislerinin ve onları çevreleyen yumuşak dokunun ve derinin de yok edilmesi gerekirdi" diyor.

Operasyon sonrasında, genelde ilk aşamada, tetanoz, kan zehirlenmesi, hemoroit, idrar yolunda çizilmeler, vajina yolunda kesikler ve anal kısımda yaralar görülmektedir. Uzun vadedeki etkiler ise:

Kronik idrar yolu iltihabı, yürümeyi kalıcı şekilde engelleyecek büyük yara izleri, fistül oluşumu, doğum yapmaya karşı aşırı derecede korku ve erken yaşta ölüm.

Kaynak: The New York Times, Nisan 12, 1996

ÖFKELİ VAJİNAM

Vajinam öfkeli. Hem de çok. Berbat durumda. Vajinam kızgın ve konuşmak istiyor. Bu iğrençlikler hakkında konuşmak istiyor. Sana anlatmak istiyor. Ne yani? Bir sürü insan, zavallı, narin, aşk dolu vajinam hakkında düşünce üretiyor. Sapık ürünler ve ahlaksız fikirlerle kediciğimi aşağılamak için uğraşıyor. Vajina katilleri.

Bize durmadan attıkları çamurlar, bizi sıvadıkları, içimize doldurdukları çamurlar bizi yok ediyor. Olsun, benim vajinam yok olmuyor işte. İçine etseler de

bir yere gitmiyor.

Mesela, tamponlar. Ne kadar saçma! Kupkuru, sıkıştırılmış bir pamuk parçası. Neden tamponları yumuşak ve kaygan yapmıyorlar? Vajinam daha onu gördüğü saniye donup kalıyor. "Sakın, sakın ha", diyor bana. Kapanıyor. Vajinayı önce alıştırmak gerekiyor, nesneleri ona tanıtmak onu hazırlamak gerekiyor. Ön sevişmenin önemi de burada işte. Vajinayı ikna etmek gerekiyor, onu yumuşatmak, güvenini kazanmak gerekiyor. Kuru bir pamuk parçasıyla bunu asla yapamazsın.

Bana çamur atmaktan vazgeç. Beni temizlemeye de çalışma. Vajinamın temizlenmeye ihtiyacı yok. Zaten çok güzel kokuyor. Gül yaprakları gibi değil tabii. Onu süslemeye kalkışma. Kim gül gibi koktuğunu söylerse de ona inanma, kedicik gibi kokar o. Zaten yaptıkları hep bu- temizlemeye çalışırlar, oda spreyi ya da bir bahçe gibi kokması için uğraşırlar. Bir yığın sprey- çiçek, meyve, yağmur kokulu. Ben kediciğimin yağmur gibi kokmasını istemiyorum. Balığı pişirdikten sonra yıkar mısın? Ben balığın tadını almak istiyorum. Balık ısmarladım ben.

Sonra o sınavlar. Onları kim icat etti acaba? Bu

sınavların daha iyi bir şekli niye düşünülmüyor? Niye o kağıt elbise giyiliyor? Cildini tırmıklayan, uzandığında kendini buruşturulmuş bir kağıt parçası gibi hissetmen için hışırdayan, o aptal elbise niye giyiliyor? Ya lastik eldivenler? O spot ışıkları? Nazi modeli çelik bacak destekleri? İçine ittikleri soğuk ördek gagası niye? Nedir bütün bunlar? Vajinam, bu ziyaretlerden nefret ediyor. Daha haftalar öncesinden direnişe başlıyor. İçine kapanıyor, gevşemeyi ret ediyor. Ne kadar itici değil mi? "Vajinanı gevşet, vajinanı gevşet". Niye? Vajinamı aptal mı sandın? Gevşeyecek, sen de o ördek gagasını içine iteceksin, ha? Çok yanılıyorsun.

Niçin vücuduma şöyle güzel, yumuşacık, bordo bir kadife kumaş sarmıyorlar. Sonra da beni rahatça uzanabileceğim, pamuklu bir örtünün üstüne yatırmıyorlar. Pembe veya mavi desenli eldivenler giyip, bacaklarımı kürk kaplı desteklere yerleştirmemi söylemiyorlar? Ördek gagasını ısıtmıyorlar? Vajinama saygı göstermiyorlar?

Ama hayır, işkencelerin sonu gelmiyor. Kuru pamuk yumakları, soğuk ördek gagası ve korseli külotlar. En beteri de bu. Onları hangi sivri akıllı buldu? Sürekli kayarlar, sonrada poponuzun arasına sıkışırlar.

Vajina gevşek ve rahat bırakılmalı, sıkıştırılmamalı. Korseler onun için kötüdür. Rahatça hareket edebilmeli ve bol bol konuşabilmeli. Vajinalar rahatı sever. Onları şımartmak gerek, zevk almalarını sağlamak gerek. Ama bunu asla yapmazlar. Bir kadının zevk almasına dayanamazlar, hele bu cinsel zevkse! Mesela, pamuklu bir külot yapsalar içine de bir vibratör yerleştirseler fena mı olur? Kadınlar gün boyunca akarlardı. Süper markette, metroda, her yerde akan mutlu vajinalar olurdu. Buna dayanamazlar tabii. Nereye baksalar enerji dolu, meydan okuyan, sıcak, mutlu vajinalar.

Benim vajinam konuşabilseydi, kendisi hakkında konuşurdu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Başka vajinalar hakkında konuşurdu; vajinaların duygularını aktarırdı. Harry Winston pırlantaları takardı, başka bir şey giymezdi- bir tek pırlantalara bürünürdü.

Vajinam dev bir bebeğin gün ışığına çıkmasına yardım etti. Daha başkaları da olacak sandı ama olmadı. Şimdi gezmek istiyor. Başında kalabalık istemiyor. Okumak, öğrenmek istiyor ve eğlenmek. Sevişmek istiyor. Sevişmeye bayılıyor. Daha derinlere gitmek istiyor. Derinliğe aç. Nezaket istiyor. Değişim istiyor. Huzur ve özgürlük ve yumuşak öpücükler ve ılık sıvı-

lar ve derin dokunuşlar istiyor. Çikolata istiyor. Çığlık atmak istiyor. Kızgın olmaktan vazgeçmek istiyor. Akmak istiyor. İstemek istiyor. İstiyor. Vajinam. Vajinam. O her şeyi istiyor.

Son on yıldır evi olmayan kadınlarla yoğun olarak ilgilendim. Biz onları genelde "evsizler" olarak isimlendirip unutmayı tercih ederiz. Onlarla bir yığın çalışma yaptım sonunda da dost olduk. Grup terapileri düzenliyorum. Bir grup, ensest ilişkisi yaşamak zorunda bırakılmış kadınlardan oluşuyor, diğeri alkol ve madde bağımlısı kadınlardan. Onlarla sinemaya gidiyorum. Yemeklere çıkıyorum. Geziyorum. Geçen 10 yıl içinde yüzlerce kadınla söyleşi yaptım. İçlerinden yalnız iki tanesi genç kızken ensest yaşamamıştı ve tecavüze uğramamıştı. Bütün edindiğim bilgilerden sonra anladım ki "yuva" bu kadınlar için hep ürkütücü bir yer olmuş. Kaçacak kadar korktukları bir yer. Onlarla tanıştığım kadın sığınakların birçoğunun güven ve huzur buldukları ilk yer olmuş. Başka

kadınlarla dayanışma duygusu onları rahatlatmış.

Sıradaki monolog, evsiz bir kadının bana anlattığı hikayesinden esinlenerek yazılmıştır. Onunla beş yıl önce bir barınakta tanıştım. Aslında size şiddet dolu ve dehşet verici bir hikaye olduğunu söylemek isterdim- ama değil. Bugüne kadar dinlediğim tüyler ürpertici hikayelerden çok farklı. Fakir kadınlar inanılmaz ölçülerde cinsel şiddete maruz kalıyorlar ve hiç biri kayda geçmiyor. Bu kadınlar, sosyal sınıflarından dolayı tedavi veya terapi imkanlarından da faydalanamıyorlar. Üst üste yaşadıkları çeşitli şiddet olayları özgüvenlerini ve kendilerine duydukları saygıyı kökünden yok ediyor. Fuhuş, uyuşturucu, AIDS ve pek çok defa da ölüm onların kaçınılmaz sonu oluyor. Ne mutlu ki bu hikaye tamamen farklı bir sona ulaşmış. Bu kadın aynı sığınakta başka bir kadınla tanışıyor ve ikisi birbirine aşık oluyor. Aşkları sayesinde sığınaktan kurtuluyorlar ve bugün çok güzel bir hayat paylaşıyorlar. Bu parçayı onlar için yazdım. Onların olağanüstü ruhları için. Yok saydığımız kadınlar için. Yaralı olan ve bize ihtiyaç duyan kadınlar için.

MARİFETLİ KÜÇÜK KURABİYE

Anı: Aralık 1965; Yaş 5

Annem ürkütücü, keskin çığlıklar atarak küçük kurabiyemi kaşımamı yasaklıyor. Bir anda, kaşırken onu yırttığımı düşünerek, donup kalıyorum. Bir daha ellemiyorum, yıkanırken bile. Suyun oradan içime dolup beni patlatmasından korkuyorum. Üzerine yara bantları yapıştırarak yırtıkları kapatmaya çalışıyorum ama suyun altında kayıp düşüyorlar. Bir şeylerin oradan içime kaçmaması için bir tıpa icat etmeyi hayal ediyorum. Her gece kalp desenli külotlarımdan üç tanesini

üst üste giydikten sonra pijamamı giyiyordum. Yine de, oraya dokunmak istiyordum, ama dokunmuyordum.

Anı: Yaş 7

Edgar Montane, 10 yaşında, bana kızıyor ve bütün gücüyle bacaklarımın arasına yumruk atıyor. Sanki içim yırtılıyor. Eve topallayarak dönüyorum. Çiş yapamıyorum. Annem küçük kurabiyeme ne olduğunu soruyor. Ona Edgar'ın bana yaptıklarını anlatınca bana bağırıyor ve bir daha hiç kimseyi oraya dokundurmamam gerektiğini söylüyor. Ben ona oraya dokunmadığını, vurduğunu anlatmaya çalışıyorum. Anne oraya vurdu.

Anı: Yaş 9

Yatağın üstünde hoplayıp zıplarken, köşe sütununun bir tanesi küçük kurabiyeme saplanıyor. Küçük kurabiyemin ağzından çıkan tiz sesli çığlıklar atıyorum. Beni hastaneye götürüyorlar ve yırtılan yerlerimin hepsini dikiyorlar.

Anı: Yaş 10

Ben babamdayım, üst katta parti veriyor. Herkes içki içiyor. Ben tek başıma zemin katında oynuyorum. Babamın sevgilisinin bana hediye ettiği yeni sütyen ve

külot takımını üzerime giyiyorum. Birden babamın en yakın arkadaşı, iri yarı bir adam olan Alfred, arkamdan bana yaklaşıyor, yeni külotumu aşağıya indirip kocaman, sert penisini küçük kurabiyeme saplamaya çalışıyor. Çığlık atıyorum. Çırpınıyorum. Ona vuruyorum ama o içime giriyor. Bu arada babam geliyor. Elinde tabanca tutuyor. Sonra korkunç bir gürültü oluyor, her yer kana bulanıyor. Alfred ve ben ve bir dolu kan. Artık küçük kurabiyemin düştüğünden eminim. Alfred ömür boyu felç kalıyor ve annem babamı görmemi tam 7 yıl engelliyor.

Anı: Yaş 13

Küçük kurabiyem çok kötü bir yer. Orada acı, iğrençlik, bela ve kan var. Kazaların yuvası. Uğursuz bir bölge. Bacaklarımın arasında bir otoban olduğunu hayal ediyorum ve basıp gidiyorum uzaklara.

Anı: Yaş 16

Mahalleye gelen 24 yaşındaki büyüleyici kadına hayranım. Hep ona bakıyorum. Bir gün beni arabasına davet ediyor. Bana oğlanlarla öpüşmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyor. Ben de ona hoşlanmadığımı söylüyorum. Sonra bana bir şey göstermek istediğini söylüyor ve bana doğru uzanıp çok yumuşak bir şekil-

de dudaklarımdan öpüyor ve dilini ağzımın içine değdiriyor. Vay be. Bana onun evine gelmek isteyip istemediğimi soruyor. Beni tekrar öpüyor ve gevşememi söylüyor, dillerimizin hissedebilmesi için gevşememi. Annemden gece onunla kalmam için izin istiyor ve annem de, güzel ve başarılı bir kadın benimle ilgilendiği için, çok mutlu oluyor. Bir yandan korkuyorum, diğer yandan sabırsızlanıyorum. Evi mükemmel. 70'li yıllar: boncuklar, kabarık yastıklar, renkli ışıklar. Hemen orada, büyüyünce, onun gibi bir sekreter olmaya karar veriyorum. Kendisine bir votka hazırlıyor, sonra bana ne içmek istediğimi soruyor. Ben de onun içtiğinin aynısını içmek istediğimi söylüyorum ama o annemin votka içmeme izin vermeyeceğini söylüyor. Ben de ona annemin, kızlarla öpüşmeme de, onun gibi güzel bir bayanın bana içki hazırlamasına da, aynı şekilde kızacağını söylüyorum. Sonra çikolata renkli saten geceliğini giyiyor. Öyle güzel ki. Ona "harika görünüyorsun" diyorum. O da "sen de öyle" diyor." Ama benim yalnızca beyaz, pamuklu bir sütyenim ve külotum var" diyorum. Bunun üzerine, o bana başka bir çikolata renkli gecelik giydiriyor. Çok yavaş giydiriyor. Baharın ilk günleri gibi lavanta kokuyor. İçki etkisini gösterdiği

için rahat ve hazırım. Beni özenle yatağın üzerine yatırdığı sırada, duvarda afro saçlı siyah bir kadının resmini fark ediyorum. Vücutlarımızın birbirine değmesi bile beni uyarıyor. Sonra bana ve bozuk olduğunu düşündüğüm küçük kurabiyeme bir sürü şey yapıyor. İnanılmaz. Çok istekliyim, Çok vahşiyim. "Senin erkek eli değmemiş vajinan öyle güzel, öyle taze kokuyor ki, onu sonsuza kadar bu haliyle saklamak isterdim" diyor. Zevkten çıldırıyorum. Tam o sırada telefon çalıyor, tabii ki annem. Yakalandığımızı sanıyorum. Beni hep yakalar zaten. Nefes nefese telefona gidiyorum ve açık vermemeye çalışıyorum. Konuşmaya başlayınca annem bana "ne oldu sana, yoksa koşuyor muydun" diye soruyor. Ben de "hayır, anne, jimnastik yapıyorduk" diye cevap veriyorum. Sonra güzel sekretere erkeklerden uzak durmam için bana göz kulak olmasını söylüyor ve bayan da ona "inanın bana burada hiç erkek yok" diye cevap veriyor. Sonra büyüleyici bayan küçük kurabiyem ile ilgili bilmem gereken her şeyi bana öğretiyor. Vücudumla onun karşısında oynamamı istiyor ve kendime zevk verebileceğim bütün yöntemleri gösteriyor. Çok anlayışlı davranıyor. Bana, kendi kendime zevk almayı bilirsem, bir erkeğe ihtiyaç duy-

mayacağımı söylüyor. Sabah uyandığımda sevici olduğumu düşünerek kaygılanıyorum, ama ona çok aşığım. O ise çok gülüyor. Onu bir daha hiç görmüyorum. Çok sonraları anlıyorum ki o benim beklenmedik, şaşırtıcı, tasvip edilmeyecek bir yöntemle arınmamı sağladı. Benim küskün küçük kurabiyemi bir çeşit cennet meyvesine dönüştürdü.

New York'da kurs verirken aşağıdaki mektubu aldım:

Vulva Kulübünün Onursal Başkanı olarak sizi üyemiz yapmaktan büyük memnuniyet duyacağımızı bildirmek isteriz.

Ancak, Harriet Lerner, kulübümüzü 20 yıl önce kurduğu zaman, üyeliğin, vulva kelimesini doğru ve anlaşılır şekilde kullanan ve bunu mümkün olan en yaygın şekilde insanlara, özellikle kadınlara duyuran kişilere verilmesi şartını koyduğunu bilginize sunarız.

Sevgilerimizle

Jane Hirschman

VULVA KULÜBÜ

Bir şeyleri isimlendirmek hep bir tutku olmuştur bende. İsimlendirdiğimi tanıyabilirdim. Tanıdığımı ehlileştirebilirdim, arkadaş olabilirdim.

Mesela, küçük bir kızken geniş bir kurbağa koleksiyonum vardı. Bez kurbağalar, porselen kurbağalar, plastik kurbağalar, ışıklı kurbağalar, pilli kurbağalar. Her birinin ayrı bir ismi vardı. Onları tanımak için isim vermeden bir süre beklerdim. Onları yatağımın üstüne koyar ve gün ışığında incelerdim. Elbise ceplerimde taşırdım. Terli küçük ellerimde tutardım. Onların dokusunu, kokusunu, boyutunu, şeklini ve esprilerini anlamaya çalışırdım. Ancak ondan sonra isimlendirilmeye hak kazanırlardı, genellikle de bu bir törenle olurdu. Etraflarına diğer kurbağa arkadaşlarını dizerdim, tören-

sel kıyafetler giydirirdim, yaldızlarla ve boncuklarla süslerdim ve onları kurbağa mabedinin önünde isimlendiririrdim.

Önce, onlar için seçtiğim ismi kulaklarına fısıldardım. *(fısıltıyla)* "Sen benim pamuk şekeri kurbişimsin." Kurbağının ismini benimsediğinden emin olurdum. Sonra, ismini, heyecan içinde bekleyen diğer kurbağalara duyururdum. "Pamuk şekeri kurbişim." Sonra da şarkı başlardı. Genelde melodik olarak verilen isim tekrarlanırdı ve bütün kurbağalar şarkıya katılırdı. *(Bir şarkı uydur)* "Pamuk Şekeri Kurbişim, tatlım, Pamuk Şekeri Kurbişim." Şarkıya dans ederek eşlik edilirdi.

Kurbağaları sıraya dizer dans ederek aralarında dolaşırdım. Bir kurbağa gibi zıplar ve arada kurbağa sesleri çıkarırdım. Dans boyunca da yeni isimlendirdiğim kurbağayı, büyüklüğüne göre, elimde veya kolumda taşırdım. Çok yorucu bir törendi, ama, hayati önem taşıyordu. Bu tutkum kurbağalar ile sınırlı kalsaydı iyiydi, ama zaman içinde her şeyi isimlendirmeye başladım. Halıları, kapıları, koltukları, merdivenleri isimlendiriyordum. Tom mesela, benim masa lambamdı. Ona yuva öğretmenimin ismini vermiştim, böylece

onu hep hatırlıyordum. Vücudumun değişik parçalarını da isimlendiriyordum. Ellerim: Gladys. Dayanıklı ve güzel tıpkı papatya gibi. Omuzlarım: Shorty. Güçlü ve biraz aksi. Göğüslerim: Betty. Veronica değil ama çirkin de değildiler. Benim "aşağısını" isimlendirmek hiç kolay olmamıştı. Ellerime isim bulmak gibi değildi. Hatta çok zordu. Aşağısı canlıydı ve onu tarif etmek hiç de kolay değildi. Onun için isimsiz kaldı ve isimsiz olduğu için de ehlileşmedi, keşfedilemedi.

Bana bakan bir çocuk bakıcısı vardı, Sara Stanley. Hep çişimi getiren tiz bir sesle konuşurdu. Banyo yaptığım bir akşam bana: "sakın Kukuriku'nu yıkamayı unutma" dedi. Bu ismi pek sevmemiştim. Neresi olduğunu anlamam da biraz vakit aldı, ama ismi söylerken çıkardığı sesler çarpıcıydı. Evet, buldum, işte bu benim Kukurikum.

Ne yazık ki bu isim büyüyene kadar değişmedi. Sonradan evleneceğim adamla birlikte seviştiğimiz ilk gece ona Kukuriku'nun biraz utangaç, ama çok istekli olduğunu anlattım. Eğer sabırlı olursa ona bütün sırlarını açabileceğini söyledim. Sanırım durumu yadırgadı ama belli etmedi, zamanla kabullendi, hatta ondan ismiyle bahseder oldu: Kukuriku orada mı? Hazır mı?

Halbuki ben ismini hiçbir zaman benimseyemedim, bu nedenle yaşadıklarımız o kadar da şaşırtıcı sayılmaz.

Bir gece kocamla sevişiyorduk. Ona seslendi: "Gel bakalım küçük Kukurikum!" Ama cevap alamadı. Sanki birden yok olmuştu. " Kukuriku, benim, senin en büyük hayranın" Tık yoktu. Bunun üzerine ben seslendim ona.

"Kukuriku, lütfen çık ortaya. Yapma bunu bana."

Ne ses, ne hareket. Ölüydü, cansızdı, gitmişti.

Kukuriku!

Günlerce ortaya çıkmadı, haftalar, aylar geçti. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım.

Bütün zamanını bir kadın grubunda geçiren arkadaşım Teresa'ya, biraz isteksiz de olsa, durumumu anlattım. "Kukuriku benimle konuşmuyor artık. Ne desem cevap alamıyorum" dedim.

"Kukuriku da kim?"

"Benim kuku" dedim "rikum"

" Sen ne diyorsun?" dedi. Birden sesi benimkinden çok daha derin çıkmaya başladı. "Sen vulvandan mı bahsediyorsun, kızım?"

"Vulva?" diye tekrarladım. "Ne demek tam ola-

rak?" diye sordum.

"Bütün paket" diye cevap verdi. "Olayın tümü."

Vulva. Vulva. Bir şeylerin çözüldüğünü hissettim. Kukuriku yanlıştı. Baştan beri biliyordum zaten. Kukuriku'yu hiç görememiştim. Asla ne veya kim olduğunu çıkaramamıştım. Bir açıklık veya dudak gibi gelmemişti bana.

O gece onu isimlendirdik- kocam ve ben. Kurbağalar gibi. Onu yaldızlarla, çekici kıyafetlerle süsledik. Vücut mabetinin önüne getirdik, mumlar yaktık. Önce, "vulva, vulva" diye yumuşak bir şekilde fısıldadık. Sonra, duyup duymadığını anlamak için, "Vulva. Vulva, orada mısın?" diyerek, nazik ve duygulu seslerle tekrarladık. "Vulva, vulva sen gerçek misin?"

Ve vulva şarkısını söyledik. Bu defa kurbağa seslerinin yerini öpücükler almıştı. Vulva dansını da yaptık. Zıplamaların yerini sarılmalar almıştı. Ve vücudumun tüm bölümleri sıraya dizilmişti -Gladys, Shorty, Betty- ve hepsi dikkatle dinliyorlardı.

VAJİNA GERÇEĞİ

Afrika'nın bazı bölgelerinde kadınların sünnet edilmesi geleneğinden sessizce vazgeçildiği görülüyor. Mesela, Gine'de başkent Conakry'de yaşayan ve batılı insan hakları grupları tarafından yıllarca hedef ilan edilen, baş sünnetçi Aja Tounkara Diallo Fatima, birkaç yıl önce birden bir itirafta bulundu: "Ben hiç kimseyi sünnet etmedim. Sadece kızların klitorislerini biraz çizip bağırmalarını sağlıyordum" dedi. "Bandajı da çok sıkı yapıyordum ki, yürüdüklerinde sanki acı çekiyorlarmış gibi görünsün."

Kaynak: Üretken Hukuk ve Politika Merkezi

Vajina ne kokar?

Toprak
Nemli çöp
Tanrı
Su
Yepyeni bir sabah
Derin
Tatlı zencefil
Ter
Duruma göre değişir
Misk
Ben
Kokmadığını söylüyorlar
Ananas

Esans

Paloma Picasso

Topraksı, et ve misk

Tarçın ve karanfil

Gül

Baharatlı, misk kokulu bir yasemin ormanı

Nemli yosun

Lezzetli şeker

Güney Pasifik

Balık ve lilyum arası bir koku

Şeftali

Ahşap

Olgun meyve

Çilek-kivi çayı

Balık

Cennet

Sirke ve su

Hafif ve tatlı bir likör

Peynir

Okyanus

Seks

Sünger

Başlangıç

Ben bu oyunla yıllardır bütün Amerikayı (şimdi de dünyayı) dolaşıyorum. Ziyaret ettiğim vajinasever şehirlerde vajinasever bir bilinç yaratılması için insanları zorluyorum. Vajinasever şehirlerin sayıları giderek artıyor. Birçok sürpriz de yaşadım; Oklahoma City şaşırttı beni. Orada vajinalara bayılıyorlardı. Pittsburg şaşırttı. Pittsburg'da vajinalara aşıklar. Üç defa çağırıldım oraya. Nereye gidersem gideyim, oyundan sonra mutlaka beni kadınlar görmeye gelir. Önerilerde bulunmak için, düşüncelerini söylemek için. Bu oyunla dolaşmanın en keyifli kısmı da bu. Bu sayede gerçek ve hayranlık uyandırıcı hikayeleri duyma fırsatını yakalıyorum. Benimle hikayelerini içtenlikle paylaşıyorlar. Her defasında kadınların ne kadar inanılmaz, ne kadar etkileyici hayatlar yaşadığına tanık oluyorum. Kadınların aslında ne kadar yalnız olduklarını ve bu yalnızlıkları içinde ne kadar baskı altında yaşadıklarını görüyorum. Acılarını ve karmaşalarını aktarabil-

dikleri ne kadar az insan bulabildiklerini öğreniyorum. Onları çevreleyen utanç duvarını aşamadıklarına üzülüyorum. Oysa kadınların hikayelerini başkalarına aktarmaları, onları paylaşabilmeleri ne kadar önemli. Kadınlığımızı yaşatabilmek için bu diyaloglar ne kadar önemli.

Oyunu New York City'de sahnelediğimiz bir gece temsil sonrasında, genç bir Vietnamlı kadının hikayesini dinledim. Amerika'ya, kendisini evlat edinen ailenin yanına geldiği ilk günlerde, henüz 5 yaşındayken, başından geçen bir olay. En iyi arkadaşı ile oynarken bir yangın söndürme cihazının üstüne düşüyor ve vajinası yırtılıyor. İngilizceyi daha doğru dürüst konuşamadığı için olanları anlatmak yerine, kanlı külotunu yatağının altına saklıyor. Annesi külotu bulunca tecavüze uğradığını sanıyor. Küçük kız, yangın söndürme cihazının İngilizce karşılığını bilmediği için, gerçekte ne olduğunu bir türlü anlatamıyor. Annesi ve babası da en iyi arkadaşının ağabeyisini kızlarına tecavüz etmekle suçluyor. Sonra küçük kızı hastaneye götürüyorlar ve bir grup erkek, yatağının etrafına toplanıp, vajinasını inceliyor. Eve dönerken ise babasının kendisine hiç bakmadığını fark ediyor. Onun gözünde o artık kullanılmış, bitmiş bir kadın. Bir daha da kızına bakmıyor.

Ya da Oklahoma'da, oyundan sonra, beni üvey anne-

si ile ziyaret eden güzel ve genç bir kadının hikayesi: Bana doğuştan vajinası olmadığını ve bunu ancak 14 yaşında fark ettiğini anlattı. Kız arkadaşı ile oyun oynarken cinsel organlarını karşılaştırıyorlar ve kendisininkinin farklı olduğunu görüyor, eksik bir şey olduğunu anlıyor. Kendisine daha yakın hissettiği babası ile bir jinekoloğa gidiyorlar ve doktor vajinasının, hatta, rahminin olmadığını tespit ediyor. Babası yıkılıyor. Ama kızı üzülmesin diye gözyaşlarını içine akıtıyor. Doktor ziyaretinden eve dönerken kızını teselli etmek için "Sen hiç merak etme kızım" diyor. "Her şey çok güzel olacak. Hatta harika olacak. Sana Amerika'nın en güzel kediciğini yaptıracağım ve bir gün, eşinle karşılaştığında, o da onun için özel olarak yapıldığını anlayacak." Ona yeni bir kedicik yaptırıyorlar. İki gece sonra beni kuliste, bu defa babası ile, ziyaret ettiğinde baba kız arasındaki yoğun sevgi benim de kalbimi ısıttı.

Bir de Pittsburg'daki gösteriden sonra yanıma koşarak gelen ve benimle acilen konuşması gerektiğini söyleyen o tutku dolu kadın. Israrı beni ikna etti ve New York'a döner dönmez onu aradım. Bana masaj uzmanı olduğunu ve vajinanın dokusu ile ilgili bilgi vermek istediğini söyledi. Doku hayati önem taşıyordu ve ben hiç dokuya değinmiyordum. Bana bir saati aşkın süre boyunca, en ince ayrıntısına kadar, büyük bir

duyarlılık ve açıklıkla tarifini yaptı. Bitirdiğinde uzanmak ihtiyacı duydum. Ayrıca halk arasında vajina yerine yaygın olarak kullanılan cunt kelimesini oyunumda olumsuz bir ifade ile kullandığımı düşündüğünü söyledi. Hatta bu kelimeyi hiç bilmediğimi ve onu anlamam için yardımcı olması gerektiğini söyledi. Benimle yarım saat daha konuştu. Sonunda ne demek istediğini anladım ve ona hak verdim. Sıradaki monologu onun için yazdım.*

**cunt: Amerikan argosunda, vajina karşılığında kullanılan kelime.*

YENİDEN YORUMLAMAK

Onu yeniden yorumladım. Bunu yapmak çok hoşumu gitti. Beni dinleyin.

A, A, al, al, alımlı, aşk, açık, arzulu, aralık, al beni, al içimi, **M**, masum, meraklı, mistik, melodik, mmm, manalı çok manalı, **C**, canlı, cilveli, cesur, cin gibi ve **I**, ılık, ırmak, ıslak, hep ıslak bazen de kuru, **K**, kıskanç, kanlı, kapalı, kibirli, ama aslında hep istekli, haydi siz de yapın, yeniden yorumlayın, haydi siz de söyleyin: "A..ık" Haydi durmayın söyleyin."A..ık"

6 YAŞINDAKİ BİR KIZ ÇOCUĞUNA SORDUM

Vajinan ne giyerdi?

Göbeği açık bırakan kırmızı tişört ve ters takılmış beyzbol şapkası.

Konuşabilseydi ne derdi?

V harfi ve T harfi ile başlayan kelimeler söylerdi. Tavus kuşu ve vanilya gibi.

Vajinan deyince aklına ne geliyor?

Koyu renkli, güzel bir armut. Ya da bir hazinenin içinde bulduğum ve yalnız benim olan bir elmas.

Senin vajinanın özelliği ne?

İçinde, derinde bir yerlerde, olağanüstü zeki bir beyini olduğunu biliyorum.

Vajinan nasıl kokuyor?

Kar taneleri gibi.

VAJİNALARI MUTLU ETMEKTEN HOŞLANAN KADIN

Ben vajinaları seviyorum. Kadınları seviyorum. İkisini bir düşünüyorum. Kadınlar, onları etkilemem için, onları heyecanlandırmam için ve onların gelmesini sağlamam için bana para ödüyorlar. Hayır böyle başlamadım. Tam tersi: Ben bir hukukçu olarak başladım. Fakat, 30'lu yaşlarımın sonuna doğru kadınları mutlu etme tutkusuna kapıldım. Yığınla tatminsiz kadın vardı ortada. Cinsel mutluluğa ulaşamamış pek çok kadın.

Önce bir arayış gibiydi, ama kısa sürede kendimi tümüyle bu işe verdim. Çok başarılı oldum, mükemmel denilebilir. Sanata dönüştürdüm. Karşılığında para ödemeye başladılar. Sanki hep yapmak istediğimi bulmuştum. Vergi hukuku bir anda sıkıcı ve önemsiz gözüktü gözüme.

Kadınları etkilemek için son derece cesur giysiler giyiyordum -dantel ve ipek ve deri- ve seks aksesuarları kullanıyordum: peruk, kelepçe, sicim ve yapay penis. Vergi hukukunda bu tür şeylere yer yoktu. Aksesuar yoktu, heyecan yoktu. Lacivert takım elbiselerden nefret ediyordum. Gerçi yeni iş alanımda bu tür elbiseler de giyiyorum ve çok da işe yarıyorlar, ama taşıdıkları anlam farklı. Kurumsal hukukta aksesuar yoktu, cesur giysiler yoktu. Islaklık yoktu. Karanlık, gizemli ön sevişmeler yoktu. Dikleşmiş meme uçları yoktu. Lezzetli ağızlar ve hepsinden önemlisi inlemeler yoktu. Hele benim kast ettiğim gibi asla yoktu. İşin anahtarının bu olduğunu şimdi anlıyorum. İnlemelerdi beni kandıran ve beni kadınları mutlu etmeye bağımlı hale getiren. Küçük bir kızken izlediğim filmlerde kadınlar sevişirken garip, zevk dolu inleme sesleri çıkardıkları zaman hep gülerdim. Gülme krizine tutulurdum. Ka-

dınların bu kadar zengin, mükkemmel, kontrol dışı sesler çıkarabildiklerine inanamıyordum.

İnlemek istiyordum. Aynamın önünde, teybime kayıt ederek denemeler yapıyordum. Farklı tonlarda, farklı notalarda inliyordum. Bazen opera aryasına benzer çığlıklarla, bazen de kıstırılmış, bastırılmış seslerle inliyordum. Ama, her dinlediğim kayıt bana taklit gibi geliyordu. Çünkü taklitti. Gerçek bir cinsellik yaşanıyordum, sadece cinsel bir arzu ile inliyordum.

10 yaşındayken bir gün çok çişim geldi. Arabayla yoldaydık ve bir saati aşkın süre çişimi tutmak zorunda kaldım. Sonunda, pis bir benzin istasyonunda tuvalete girdiğimde çok heyecanlandım. İnledim. Çiş yaparken inledim. İnanamıyordum. Luisiana'nın ortasında, bir benzin istasyonunda, inliyordum. O zaman, inlemelerin, istediğini anında alamamak, ulaşamamak ile ilgili olduğunu anladım. En içten inlemeler hazırlıksız yakalandığında oluyordu. İnlemeler kendi dilini konuşan içimizdeki o gizemli kaynaktan çıkıyordu, hatta o dilin kendisiydi.

Ben de bir inleyici oldum. Bu çoğu erkeği tedirgin ediyordu. Aslında korkutuyordu. Çıkardığım seslerden dolayı kendi işlerine konsantre olamıyorlardı.

Yabancılaşıyorlardı. Hiçbir şey yapamıyorlardı. Başkalarının evlerinde sevişemiyorduk. Duvarlar hep ince oluyordu. Oturduğum apartmanda namım yayıldı ve asansörde rastladığım insanlar beni aşağılayıcı bakışlarla süzüyorlardı. Erkekler çok abarttığımı söylüyorlardı, bazıları da bana deli diyordu. İnlemenin iticì bir şey olduğunu düşünmeye başladım. Sessiz ve kibar olmak durumunda kaldım. Yastıkların içine inliyordum. İnlememi terbiye etmeyi öğrendim. Tıpkı bir hapşırığı bastırır gibi, inlemelerimi içime atıyordum. Baş ağrıları ve strese bağlı rahatsızlıklar başladı.

Tam umutsuzluğa kapılmak üzereydim, kadınları keşfettim. İnlemelerimden çok hoşlandıklarını keşfettim. Daha da önemlisi, başka kadınların inlemesinin beni ne kadar çok uyardığını fark ettim. Onları inletmek beni zevkten uçuruyordu. Bu benim için bir çeşit tutkuya dönüştü. Uygun anahtarı bulmak, vajinanın ağzının açacak, sesini çözecek, çılgın şarkısını söyletecek anahtarı bulmak.

Sessiz kadınlarla sevişiyordum ve onların içindeki kilidi açtığım zaman, kendileri bile inlemeleri karşısında sarsılıyordu. İnleyen kadınlarla sevıştiğimde daha derin daha etkileyici sesler yakalıyorlardı. Başka şey dü-

şünemez olmuştum. Kadınları inletmek istiyordum, bir besteci gibi ya da orkestra şefi.

Doğru noktayı bulmak, uygun ritmi tutturmak (benim deyimimle) inlemenin yuvasını bulmak, çok ince bir işçilik, hassas bir teknik gerektiriyordu.

Bazen, bir kadının jean pantalonunda saklı oluyordu. Bazen de hiç belli etmeden, kayıt dışı bir şekilde, etraftaki tüm alarmları etkisiz hale getirip içeri giriyordum. Bazen ise güç kullanıyordum, ama kaba güç değil gizli güç: "Şimdi seni bir yere götüreceğim, rahat ol, uzan ve keyfini çıkar" şeklinde bir güç. Bazen hiç çaba sarf etmeden oluyordu. İnlemenin yerini daha başlamadan buluyordum. Salata hazırlarken ya da tavuk yerken. İşte burada. Parmaklarımın ucunda, bu kadar basit, mutfakta, balsamik sirke sosunda. Bazen aksesuar kullanırdım, çok hoşuma giderdi. Bazı kadından da kendi inleme noktasını, ben onu seyrederken, bulmasını isterdim. Beklerdim, kendisini açana kadar hareket etmezdim. Önemsiz, yüzeydeki inlemeler aldanmazdım. Hayır, daha derine inmesi, inlemeler volkanına varması için onu zorlardım.

İnleme çeşitleri olduğunu tespit ettim. Klit inleme (yumuşak, ağız içinde dolanan bir inleme), vajinal

inleme (derin, genizden gelen bir inleme), klit-vajinal birleşik inleme. Sonra ön-inleme (var ile yok arası bir ses), neredeyse inleme (gelip giden sesler), tam yerinde inleme (derin ve keskin bir ses), zarif inleme (cilveli gülen bir inleme), Grace Slick tarzı inleme (rock ritimli inleme), WASP inleme (sessiz), dinsel çağrışımlı inleme (ilahilerin melodilerine benzer sesler), dağ zirvesi inlemesi (ses çıkarırken dili oynatmak), bebek inlemesi (agucuklu sesler), havhav inlemesi (kısa, kesik sesler), güneyli inlemesi (uzatarak evet, evet), meydan okuyucu, militan biseksüel inlemesi (derin, kışkırtıcı, çarpıcı sesler), makineli tüfek inlemesi, işkence gören Zen inlemesi (saran, istekli bir ses), diva inlemesi (tiz, opera notaları), başparmak-sarması-orgazm inlemesi, ve son olarak, sürpriz üçlü orgazm inlemesi.

Bir önceki bölümü, yazdıktan sonra, söyleşisinden esinlendiğim kadına okudum. Kendisi ile pek bağlantı kuramadığını söyledi. Bölümü çok beğenmişti ama anlattıkları ile ilgisi yoktu. Benim vajinalar ile ilgili konuşmaktan bir şekilde çekindiğimi düşünüyordu, yeterince benimsememişim. İnlemeler ile ilgili kısım bile vajinayı benimsemediğimi gösteriyordu. Onları vajinadan ayırıyordum, kadından ayırıyordum. Vajinanın bambaşka özellikleri vardı, onları eksik bırakmıştım.

Bunun üzerine onunla tekrar bir söyleşi yaptım.

"Öncelikle" diye başladı "benim kadınlara yönelmemin nedeni erkeklerden hoşlanmamam değil. Erkeklerin tercihimle bir ilgisi yok."

"Sonra, kadınlar arasındaki cinsel ilişkide vajina ayrı bir önem taşır. Bunu vurgulamadan geçemezsin."

"Mesela" dedi "bir kadın ile sevişiyorum. O benim içimde. Ben içimdeyim. dört Parmak içimde. İkisi onun. İkisi benim."

Ben bu kadar ayrıntıya girmek istediğimden emin değilim. Ama diğer taraftan, vajinaların nasıl işle-

diğini anlamadan onları nasıl anlatabilirim. Uyarıcı olabileceği konusunda endişeliyim, aşırı tepkilerden endişeliyim. Vajinalar ile ilgili anlattıklarım insanları rahatsız etmeli mi? Bu kötü bir şey mi?

" Biz vajinaları çok iyi tanırız" diye devam etti. "Onlara dokunuruz, onlarla oynarız, onları kışkırtırız. Klitorisin şişip şişmediğine dikkat ederiz."

Ben onu dinlerken utandığımı hissediyorum. Bunun için birçok nedenim var: heyecan, korku, onun vajinalara duyduğu aşk, rahatlığı, benim tutukluğum ve bütün bunları sizlerin önünde tekrarlamak düşüncesinin yarattığı stres.

"Ben vajinanın kenarı ile oynamayı severim" dedi. "Sonra başka derinlikler de var. Mesela ağız. Hepsi ile oynamayı severim. Parmaklarımla. Dilimle. Parmaklarımla onun vajinasını okşarken o da ağzıyla benim parmaklarımı yalar. Onların ıslanmasını severim. Onun ıslanmasını da."

Ben uygunu ve uygunsuzu sorgulamam gerektiğini düşünüyordum. Bu kelimelerin hangi anlama geldiğini bile bilmiyorum. Kim karar veriyor buna. Onun bana anlattıklarından pek çok şey öğreniyorum. Onunla ilgili ve kendimle ilgili.

"Sonra kendi ıslaklığımı hissediyorum" diyor .

"Onunda parmakları vajinamda ve ağzımda. O da benim ıslaklığımı hissediyor. "

Vajinalar hakkında konuşmak gizemi bozuyor mu? Yoksa bu onları karanlıkta, ışıksız ve ilgisiz bırakmak için uydurulmuş bir başka hurafe mi?

Kadınları sevmek, vajinaları sevmek, onları tanımak, onlara dokunmak, kendimizi ve ihtiyaçlarımızı tanımak. Kendimizi tatmin etmek, sevgililerimize bizi nasıl tatmin edebileceklerini öğretmek. Vajinalarımızın içinde var olmak, çekinmeden onların içinden konuşabilmek, onların açlığını, acılarını, yalnızlığını ve coşkusunu açığa çıkarmak.

Karanlıklar içinde yok edilmelerine karşı çıkmak. Merkezimizin, odağımızın, motorumuzun, hayalimizin koparılmaması, kesilmemesi, sakatlanmaması, kırılmaması, silinmemesi ve utanmaması için bunların hepsini yapmalıyız.

Bu oyunu 2 yılı aşkın süre oynadıktan sonra birden doğum ile ilgili bir bölüm olmadığını fark ettim. Önemli bir eksiklikti. Gerçi geçenlerde bir gazeteciğe bunu anlattığımda, bana " Ne ilgisi var?" diye sordu.

Yaklaşık 21 yıl önce, benden birkaç yaş küçük, bir genç erkek evlat edindim, Dylan. Geçen yıl baba oldu. Karısı, Shiva, ile birlikte doğumda bulunmamı istediler. Ben onca araştırmalarıma rağmen vajinaları anlamamış olduğumu o zaman fark ettim. Onlara duyduğum hayranlık, torunum Colette'in doğumu ile tapınmaya dönüştü.

BEN ORADAYDIM, ODADAYDIM

Shiva için

Vajinası açıldığında oradaydım.
Hepimiz oradaydık: annesi, kocası,
ve ben,
Ve Ukranyalı hemşire,
eli, vajinasının içinde,
bir yandan lastik eldivenin altından hissediyor ve çeviriyor,
bir yandan da bizimle konuşuyor, sanki
tıkalı bir boruyu açıyormuş gibi rahat.
Doğum sancısının şiddetinden kıvrandığında
odasındaydım

Cildinin bütün gözeneklerinden garip çığlıklar attığında ordaydım
Ve saatler sonra
aniden çılgın gibi bağırıp
elini havalandırmaya çarptığında da ordaydım.

Vajinası utangaç, cinsel bir delikten, arkeolojik bir tünele, kutsal bir taşıyıcıya dönüştüğünde ordaydım
bir Venedik kanalı,
derin,
içinde kurtarılmayı bekleyen minik
bir bebeğin sıkışıp kaldığı.

Vajinasının renklerini gördüm. Değiştiler.
Şişkin, patlak maviler
kızgın domates kırmızıları,
kirli pembeler, karalar;
çatlaklardan terleyen kanı gördüm,
sarıyı, sıvı beyazı, dışkıyı,
tüm delikleri tıkayan, giderek
artan
baskıya dönüşen pıhtıları gördüm.
Delikten bebeğin başının belirdiğini gördüm

Birkaç tel saç,
kemiğin arkasında- sert, yuvarlak bir hafıza,
Ukranyalı hemşire çevirdikçe,
kaygan elini
çevirdikçe, gördüm.

Oradaydım.
Annesi ve ben her birimiz bir bacağını karnına doğru bütün gücümüzle bastırdığımızda ordaydım,
Kocası gergin ve sert bir sesle, "bir, iki, üç" diye saydığında ve
daha çok gayret etmesini söylediğinde.
İçine bakıyorduk.
Gözlerimizi oradan ayıramıyorduk.

Vajinayı unutmuştuk hepimiz.
Yaşadığımız bu olağanüstü duruma, bu mucizeye bu kadar kayıtsız kalmamız başka türlü açıklanamazdı.

Oradaydım,
doktor "Alice Harikalar Diyarında" kaşıklarıyla
yetiştiğinde,
ve vajinası ameliyata alınmış bir ağıza dönüştüğünde,

bütün gücü ile şarkı söylediğinde,
önce küçük kafası, sonra gri kıvrık kolları sonra hızla kaygan vücudu, kollarımıza
yüzerek atıldığında.

Daha sonra da oradaydım,
dönüp vajinası ile yüz yüze geldiğimde,
öylece durdum ve ona baktım.
Kendini bırakmış, apaçık ortada,
yıpranmış, şişmiş, yırtılmış,
kan içinde
dikilmek üzere kendini doktorun eline teslim etmiş
o haline baktım.

Öylece durdum.
Gözlerimi ona dikmiş bakarken
birden
çılgın gibi atan bir yüreğe dönüştü.

Yürek fedakarlık yapmaya hazırdır.
Vajina da öyledir.
Yürek bağışlayıcıdır ve şefkatlidir.
Bizi sarıp içine alacak kadar esnektir.

Biz serbest bırakacak kadar da genişleyebilir.
Vajina da öyledir.
Bizim için sancılanır, bizim için yumuşar, bizim için ölür, bizim için kanar ve kanar
ve bu zor, aynı zamanda harika dünyada bizi yaşatır.
Vajina da aynısını yapar.

Ben o odadaydım.
Hepsini hatırlıyorum.

Senarist, yazar ve oyuncu Eve Ensler'in, kadınlarla yaptığı söyleşilerden esinlenerek yazdığı 'Vajina Monologları', onların en derin acılarını, korkularını, hayallerini ve tutkularını gözler önüne seriyor; kadın kavramına yepyeni bir bakış açısı getiriyor.

Başlığındaki vajina kelimesi nedeniyle ilk baskısını yapacak yayıncı bulamayan kitap, 1998 yılında yayınlandığında dünya çapında yankı buldu. Bugün, yüzlerce şehirde sahnelenen ve 20 dile çevrilen 'Vajina Monologları', kadınlara yönelik her türlü şiddetin durdurulması için mücadele eden V-Day hareketinin de doğmasına neden oldu.

"Büyüleyici, komik ve hüzünlü...hem bir sanat eseri hem de kültür tarihimizin vazgeçilmez bir parçası, bir şiir ve bir polemik, bir merhem ve bir kutsama."

Variety

"Yer yer içiniz burkuluyor, baştan sona aykırı... Ensler'in duyarlı zekası her satırda hissediliyor."

Los Angeles Times

"Kadınlık özünün rapsodisi... Ensler olağanüstü bir çizgi yakalamış."

Chicago Tribune

ISBN 975-97917-0-6

9 789759 791704